
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ
ΥΠΑΡΧΕΙ
ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΑΠΟΘΕΜΑ

Στις ράγες της μουσικής,
και της ανεξάρτητης ενημέρωσης
RADIO
ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ
Locomotiva-cooperativa.org

LOCOMOTIVA RADIO

ΕδώΡάδιο …… Ράδιο Λοκομοτίβα…. Ράδιο εδώ! ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ! .
Μια συχνότητα ελευθερίας και αντίστασης, μια ραδιοφωνία αντιπληροφόρησης , μουσικής ενημέρωσης και διασκέδασης . ‘’
Δημιουργηθήκαμε μέσα στη μιζέρια της καραντίνας και του lockdown, στον τρόμο της ατομικής ευθύνης και της κοινωνικής απομόνωσης. Αρνηθήκαμε να κλειστούμε στον εαυτό μας, να παρασυρθούμε από την υστερία και τον ανορθολογισμό του κράτους και των Μ.Μ.Ε.
Αποφασίσαμε να επικοινωνήσουμε και να υπενθυμίσουμε πως κανένα δεν είναι και δεν πρέπει να είναι ποτέ μόνη!
Είμαστε ερασιτέχνες πειρατές και εκφραστές απόψεων, μακριά από διευθυντές και διαφημίσεις, ιεροεξεταστές του lifestyle και των πολιτικών αντιλήψεων, όλωντων μιντιοκατευθυνόμενων γραμμών, αντίθετ@ με κάθε εξουσία.
Έχουμε την ανάγκη να εκφραστούμε, να ανταλλάξουμε ιδέες, να συζητήσουμε , να δημιουργήσουμε ένα νέο βήμα αλληλεπίδρασης και επικοινωνίας διαφορετικοτήτων, με κύρια κατεύθυνση τη καταστροφή του ήδη υπάρχοντος.
Επιδιώκουμε τη συνδιαμόρφωση, μέσα απ την ανοιχτή συνέλευσή μας που χωράει κάθε άποψη, ατομική ή συλλογική, κάθε κινηματική δραστηριότητα, ανεξάρτητα πως αυτ-Η-προσδιορίζεται.

ΟΛΑ ΕΠΙΤΡΕΠΟΝΤΑΙ! ΤΑ ΠΑΝΤΑ? ΟΧΙ!

Δεν θα δώσουμε καμία ελευθερία στους εχθρούς της ελευθερίας!

ΦΑΣΙΣΤΕΣ,ΣΕΞΙΣΤΕΣ, ΣΠΙΣΙΣΤΕΣ,ΟΜΟΦΟΒΙΚΟΙ…

ΚΑΙ ΟΤΙ ΑΛΛΟ ΣΚΑΤΑ
Μ Α Κ Ρ Ι Α

Δεν θα δώσουμε ούτε ένα bit στους πατριδολάτρες, στους υμνητές της πατριαρχίας, της θρησκείας , της οικογένειας,της εκμετάλλευσηςοποιαδήποτε όντος από κάποιο άλλο.

ΚΑΜΙΑ ΑΝΟΧΗ ΣΤΟΝ ΡΑΤΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΣΤΟ ΣΩΒΙΝΙΣΜΟ ΟΠΟΙΟΥΔΗΠΟΤΕ ΦΥΛΟΥ Η ΧΡΩΜΑΤΟΣ

Η μουσική που μας αρέσει και εκπέμπουμε δεν είναι χαλί για ανούσιες στιγμές. Εκφράζει τη ζωή μας σε όλες τις εκφάνσεις της.
Το Ράδιο Λοκομοτίβα, πέρα απ το να σας προβληματίσει λοιπόν, είναι εδώ για να σας απαλύνει την οργή, να σας χαλαρώσει απ το καθημερινό στρες, να σας κάνει να πίνετε μπύρες και τις καθημερινές.
Μαζί μας , στις ράγες της μουσικής και της ανεξάρτητης ενημέρωσης
ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΜΙΚΡΟΦΩΝΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΟΤΕ ΑΡΚΕΤΑ !

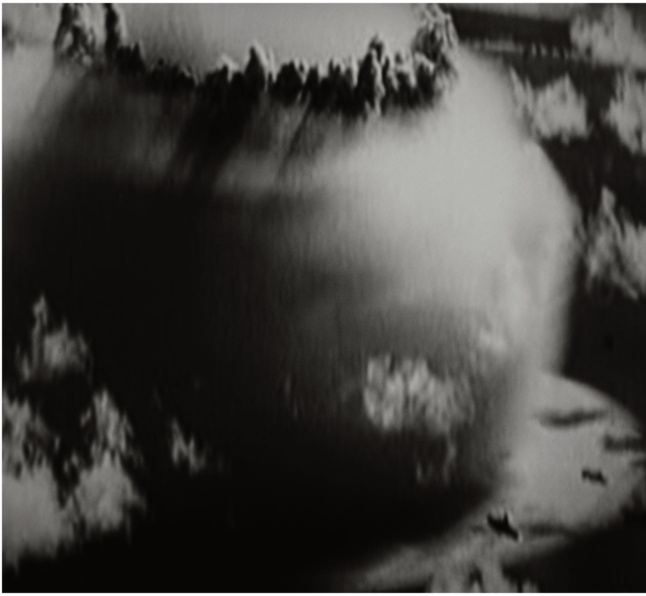
ΡΑΔΙΟ ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ
ΙΟΥΝΙΟΣ 2020

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΠΩΣ ΠΡΙΝ (ΚΑΙΡΟ ΤΩΡΑ) ΚΑΙ ΟΛΑ ΕΧΟΥΝ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

Οι συναγερμοί ουρλιάζουν, καιρό τώρα, αλλά για περίεργους και άλογους λόγους φαίνεται να λειτουργούν ως νανούρισμα. Ωστόσο αν κοιτάξουμε καλύτερα θα καταλάβουμε ότι όλα αυτά δεν είναι τόσο παράλογα γιατί είναι μέρος του παιχνιδιού. Ενός παιχνιδιού που ζέχνει φασισμό και θάνατο για όλους. . Ή τουλάχιστον, αν όχι για όλους, για όσους ανήκουν στο ετερόκλητο πλήθος των καταπιεσμένων και των ηττημένων της ιστορίας και που αποτελούν στόχο κάθε μορφής φασισμού παραδοσιακής ή νέας : εργάτες, φτωχοί, θηλυκότητες, νομάδες, όσοι με λίγα λόγια τίθενται εν μέρει ή εν συνόλω εκτός αστικού νόμου.

Το ελληνικό κράτος συμμετέχει ανοιχτά στον πόλεμο από την πρώτη στιγμή και στην πρώτη γραμμή των προθύμων στο ουκρανικό μέτωπο, αλλά και οπουδήποτε το καλούν τα συμφέροντα του άξονα Ουάσιγκτον – Λονδίνο – Βρυξέλλες - Αθήνα επομένως και του κυρίαρχου εφοπλιστικού κεφαλαίου. Ο ελληνικός εθνικισμός δεν έχει χάσει καμιά ευκαιρία εμπλοκής όλες τις προηγούμενες δεκαετίας σε μια σειρά πολέμων και αιματοκυλισμάτων. Ο πόλεμος που προκάλεσε το ΝΑΤΟ στην Ουκρανία και η ρω-

σική εισβολή χρονίζει ενώ οι δυσοίωνες προοπτικές δείχνουν ότι πρόκειται να παραταθεί επ' αόριστον και να εξαπλωθεί, νιώθουμε ή θα έπρεπε να νιώθουμε ότι αυτό που βιώνουμε δεν είναι παρά μια στιγμή σε μια αλυσίδα γεγονότων που δεν ήρθε σαν κεραυνός εν αιθρία και θα έχει μέλλον…

Ήδη οι κυρώσεις και οι επιπτώσεις πάνω σε μια παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία σε μια άλυτη κρίση από το 2008, πλήττουν με τη μέγιστη δυνατή σφοδρότητα τις φτωχότερες χώρες και πληθυσμούς απειλώντας με λιμοκτονία εκατομμύρια ανθρώπους. Και φυσικά υποτιμώνται οι μισθοί και οι ζωές μας σαν εργάτες και μας μετατρέπουν σε «κρέας για τα κανόνια» μέσα στο ίδιο το κέντρο του θηρίου και των δυτικών αξιών (εδώ γελάμε...), την Ευρωπαϊκή Ένωση. Οι λόγοι που πυροδότησαν τον πόλεμο αυτό καθώς και οι διαστάσεις που λαμβάνει, μπορούν να φέρουν την ανθρωπότητα στο χείλος της αβύσσου ενός Τρίτου ή Τέταρτου (αριθμήστε όπως θέλετε) Παγκοσμίου Πολέμου ακόμη και στον εφιάλτη ενός πυρηνικού πολέμου.

Ο εχθρός μας είναι και εδώ: Τα ντόπια αφεντικά και το πολιτικό - στρατιωτικό τους προσωπικό.

Το μπλοκάρισμα της συμμετοχής του ελληνικού κράτους στον πόλεμο μάς αφορά και παλεύουμε για την ήττα των νατοϊκών επιχειρήσεων. Είμαστε ενάντια σε κάθε είδους πολεμοκάπηλη πολιτική. Είμαστε ενάντια στην κάθε ψευδεπίγραφη εθνική ενότητα, λέμε – σε αντίθεση με αυτό που παρουσιάζεται ως κυρίαρχο αφήγημα – ότι κάθε χώρα και ο πλανήτης ολάκερος χωρίζεται σε δυο αντίπαλα στρατόπεδα «έθνη»: αυτό των καταπιεσμένων - εκμεταλλευόμενων και αυτό των καταπιεστών-εκμεταλλευτών με εκ διαμέτρου αντίθετα ταξικά συμφέροντα.

Η Ελλάδα ήταν διαχρονικά και παραμένει ορμητήριο του ΝΑΤΟ συμμετέχοντας ποικιλοτρόπως σε εισβολές στο Ιράκ, στο Αφγανιστάν, στην Υεμένη, στην Ουκρανία.

Δεν χάνει επίσης ευκαιρία, όπως έχει αποδειχτεί ιστορικά και πολιτικά, να τάσσεται πάντα στο πλευρό των ιμπεριαλιστών συμμάχων της, είτε αυτό αφορά την καταστολή της ίδιας της ρωσικής επανάστασης το 1917, είτε τον πόλεμο στην Κορέα. Πάντα βρίσκεται στο πλευρό αυτών που δεν δίστασαν στη χρήση πυρηνικών όπλων στο Ναγκασάκι και στη Χιροσίμα το 1945.

Στην Ελλάδα, οφείλουμε να ξεμπροστιάσουμε την πολεμική δραστηριότητα του ελληνικού Κράτους, στη Μέση Ανατολή, στην Αφρική, στα Βαλκάνια και στην ανατολική Ευρώπη, στη Σαουδική Αραβία μέχρι και το Σαχέλ και την ύπαρξη στρατοπέδων συγκέντρωσης μεταναστών/τριών, αιχμαλώτων δηλαδή θερμών και οικονομικών πολέμων της δύσης ενάντια στους φτωχότερους αυτού του πλανήτη.
Διότι αν θέλουμε να είμαστε ειλικρινείς η εποχή της αποικιοκρατίας ποτέ δεν τέλειωσε.
Αναφορικά με τον πόλεμο στην Ουκρανία, είναι σημαντικό να αναφερθεί ο ρόλος που έχει συντελέσει ο φασισμός και κάθε τύπου νεοναζιστικό μόρφωμα στην συγκρότηση και συντήρηση πολιτικών κατά της εργατικής τάξης. Κάθε τύπου ναζίδια όπως «δεξιός τομέας», «αζόφ», «αϊντάρ» και λοιποί απροκάλυπτοι νοσταλγοί του Στεπάν Μπαντέρα και του Χίτλερ, κάνουν την εμφάνισή τους στο προσκήνιο και στο δημόσιο λόγο ως μαχητές της ελευθερίας και της δημοκρατίας (Εδώ τα αδέρφια τους κάνουν το ίδιο πράγμα και δεν μιλάμε μόνο για τους χρυσαύγουλους).
Αυτή είναι η ηγεσία των «αμυνόμενων» Ουκρανών, που προέκυψε από το αμερικανοκινούμενο πραξικόπημα και εφαρμόζει τη δίωξη και διάλυση των υπόλοιπων κομμάτων, την καταπάτηση στοιχειωδών ελευθεριών, την καταλήστευση των πλουτοπαραγωγικων πηγών της χώρας και το ξεζούμισμα του πληθυσμού της.
Όμως αυτή είναι και η ψευδεπίγραφη δημοκρατία και ελευθερία των απογόνων των δικών μας ταγματασφαλιτών και συνεργατών των κατοχικών δυνάμεων και μαυραγοριτών.
Η «υπεράσπιση της πατρίδας» εκεί είναι σύνθημα υποταγής της ουκρανικής φτωχολογιάς στους δυτικούς ιμπεριαλιστές, το ίδιο και εδώ θα μας καλέσουν να πολεμήσουμε τον Τούρκο αδερφό μας στο όνομα της πατρίδας των πετρελαιάδων.
Ο ρόλος των ΜΜΕ σε παγκόσμιο επίπεδο συντελεί σε ακριβώς αυτό: μετά από την εξίσωση κομμουνισμού και φασισμού, στον εξωραϊσμό αυτών των νεοναζιστικών μορφωμάτων, ως τους «μαχητές της ελευθερίας» στην Ουκρανία και όπου αλλού τους χρειαστεί η δημοκρατία τους δηλ. η αστική δικτατορία ενάντια στους πληβείους. Στην Ελλάδα για παράδειγμα ο ανεκδιήγητος πρωθυπουργός τούς έδωσε βήμα λόγου στη βουλή τολμώντας να τους συγκρίνει με τους ελεύθερους πολιορκημένους ξεπουλημένους απο τους ηγέτες τους - προγόνους των σημερινών εφοπλιστάδων - επαναστάτες του Μεσολογγίου, (τους συνέκρινε με αυτούς που επί οκτώ χρόνια δολοφονούσαν στο Ντονμπάς, που στην Οδησσό έκαψαν, σκότωσαν, βίασαν, μπροστά στις κάμερες, στον οίκο των συνδικάτων).
Η αποναζιστικοποίηση της Ουκρανίας μπορεί να γίνει μόνο από τον ένοπλο λαό της, τσακίζοντας την ακροδεξιά κυβέρνηση-μαριονέτα ενάντια στο σύστημα που την γεννά και όχι από την ρωσική καπιταλιστική ολιγαρχία.
Είναι αστείο να λέγεται ότι ο Πούτιν – αυτό το πρότυπο ηγέτη για τα απανταχού της γης ακροδεξιά καθάρματα, με τα οποία διατηρεί στενές σχέσεις

μέσα και έξω από τη Ρωσία– ενδιαφέρεται για την απονοαζιστικοποίηση της Ουκρανίας. Στόχος του είναι το αμερικανοκινούμενο ουκρανικό καθεστώς να αντικατασταθεί με ένα καθεστώς μαριονέτα στα χέρια του Κρεμλίνου. Τα κόκκινα αστέρια και τα σφυροδρέπανα που προσωρινά ανέχτηκε σαν εμβλήματα των λεγόμενων λαϊκών δημοκρατιών στο Ντονμπάς, θάβονται κάτω από την ενσωμάτωση της ανατολικής Ουκρανίας στο ρωσικό κράτος και τις επαναλαμβανόμενες διαβεβαιώσεις του Πούτιν ότι δεν θέλει την αναβίωση της Σοβιετικής Ένωσης. Κι όμως, η κοινωνική αντίσταση ενάντια στον φασισμό στις περιοχές του Ντονμπάς δεν έχει ακόμα σβήσει, ενώ παράλληλα η ίδια η Ρωσία βλέπει να αναπτύσσεται στο εσωτερικό της η κοινωνική αντίδραση ενάντια στην επιστράτευση.

Και τα δυο καθεστώτα και οι δυο πολιτισμοί κ.λπ. – βάλτε ότι φούμαρο θέλετε – είναι σταθερά ενάντια στους εργαζόμενους, τους εργάτες, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και κάθε επιθυμία τους να δράσουν ανεξάρτητα, να οργανωθούν και να γράψουν ιστορία. Γράφουν ιστορία, αντιστέκονται στα τάγματα θανάτου των ναζί, πολεμάνε την ακροδεξιά κυβέρνηση, τα τανκς και τ' αεροπλάνα της παρά και ενάντια στους ολιγάρχες καπιταλιστές και γραφειοκράτες τόσο στη Δύση όσο και στη Ρωσία, που προσπάθησε να τους χρησιμοποιήσει για τα δικά της σχέδια.

Η ενίσχυση της αμερικανικής στρατιωτικής εμπλοκής στην Ουκρανία από το 2014 είναι μια ξεκάθαρα επιθετική κίνηση κατά της Ρωσίας και της Κίνας με σκοπό την επιβολή «δυτικόφιλων» καθεστώτων καθώς και την αποικιοποίηση όλου του γεωγραφικού χώρου από τα Ουράλια ως το Βλαδιβοστόκ.

Ξέρουμε επίσης και δεν υποτιμάμε το γεγονός ότι η παρέμβαση της Κίνας, η ολόψυχη στήριξη της ρωσικής ει-

σβολής, η έξοδος από τον εσωτερισμό της (τουλάχιστον σε ό,τι αφορούσε τα δυτικά συμφέροντα) δεν συνιστούν γεγονότα αδιάφορα προς την όποια πορεία και έκβαση του μεγάλου πολέμου που συμπεριλαμβάνει και το μέτωπο της Ουκρανίας. Γιατί εκεί, οι βιοπολιτικοί πειραματισμοί που έλαβαν χώρα, πριν και κατά τη διάρκεια της πανδημίας, αποτελούν επίσης κρίκο στην αλυσίδα των πολλαπλών πολέμων που έχουν εξαπολύσει εναντίον μας.

όλο και περισσότερο στην λογική ενός παγκοσμίου πολέμου πιο βάρβαρου από ποτέ. Έχει αποδειχθεί ότι το ΝΑΤΟ δεν έχει υπάρξει ποτέ στην ιστορία του «αμυντικός μηχανισμός». Στη πραγματικότητα, όταν μιλάνε για ειρήνη προτείνουν κλιμάκωση του ιμπεριαλιστικού πολέμου, δηλαδή την στρατιωτική επιβολή της ιμπεριαλιστικής «ειρήνης», για τη διατήρηση του σημερινού στάτους κβο της ηγεμονίας του δυτικού ιμπεριαλισμού. Όταν μιλάνε για δημοκρατία και για

Ανάμεσα σε έναν δυτικοκεντρικό καπιταλισμό που όσο περνάει ο χρόνος παρακμάζει και επιτίθεται για να διατηρήσει τις ηγεμονικές θέσεις του και σε ένα μη δυτικό κεφαλαιοκρατικό στρατόπεδο που όσο περνά ο χρόνος διεκδικεί καλύτερες θέσεις στην ιμπεριαλιστική σκακιέρα, μπαίνουμε

την υπεράσπισή της, μιλάνε για την ψευδεπίγραφη δημοκρατία τους, των εκλογικών μαγειρεμάτων, των εκλογικών νόμων-παρωδία για να προκύψουν κοινοβουλευτικές πλειοψηφίες από κόμματα κοινωνικής μειοψηφίας, που μας αναγνωρίζει ως πολίτες μόνο στις εκλογές και όλο τον ενδιά-

μεσο καιρό απλούς υπηκόους. Γελάμε (πάλι… αν και δεν είναι για γέλια) με τις αυταπάτες για έναν πολυπολικό κόσμο, δεν πρόκειται κανένας καπιταλιστής, κανένας ιμπεριαλιστής να φύγει από το προσκήνιο για χάρη μιας πιο δίκαιης μοιρασιάς. Η επιστροφή στη ρητορική του έθνους-κράτους και του προστατευτισμού είναι γεγονός αλλά αυτό συμβαίνει μέσα σε μια παγκοσμιοποίηση που σήπεται αλλά δεν έχει πεθάνει, εν ολίγοις δεν μπορούμε για άλλη μια φορά να γυρίσουμε πίσω, στην εποχή πριν από την κυριαρχία των μονοπωλίων, πριν από τη διεθνοποίηση των επιχειρήσεων και την οικονομική αλληλεξάρτηση όλων των κρατών.
Η κρίση της ανθρωπότητας έχει αναχθεί σε κρίση της μετάβασής της στον κομμουνισμό και την αναρχία.

Ο πόλεμός τους, ο ρατσισμός τους, οι εθνικισμοί τους, τα σχέδια των ντόπιων και των διεθνών αφεντικών δεν αντιμετωπίζονται με το φευγιό απ’ τα πεδία των ταξικών μαχών, αλλά με καλά οργανωμένους αγώνες ικανούς να ξεσπάσουν τα κύματα της λαϊκής οργής πάνω στα κεφάλια των εκμεταλλευτών όλου του κόσμου. Σε κάθε χώρα ο εχθρός βρίσκεται μέσα στη χώρα μας. Οι καιροί δεν επιτρέπουν εφησυχασμούς και αδράνεια. Δεν μας θέλουμε υποψήφιους στόχους κάποιου στρατιωτικού σχεδίου απόσχισης και κατοχής εδαφών, ούτε άβουλους δέκτες της νέας οικονομικής και γεωπολιτικής κρίσης: και τα δυο είναι όψεις του ίδιου νομίσματος που στρίβει η ντόπια και παγκόσμια ελίτ. Και τα δυο απαιτούν από τις καταπιεσμένες-εκμεταλλευόμενες λαϊκές μάζες, απάντηση με μαζικούς όρους. Να πάρουμε την ευθύνη να σηκώσουμε τα ζητήματα ενάντια στον πόλεμο όσο μπορούμε, να καλέσουμε κάθε εργαζόμενο, κάθε νέο άνθρωπο να οργανώσουμε απ’ τα κάτω επιτροπές ενάντια στον πόλεμο.
Έτσι καθίσταται πιο επείγον από ποτέ το ερώτημα επανάσταση ή αφανισμός και η απάντηση δεν σηκώνει αμφισημίες, λέμε στην Λοκομοτίβα ή θα παραμείνουμε στο πρόβλημα ή εμείς θα γίνουμε η λύση του... σας ευχόμαστε μια χρονιά πολέμου ενάντια στον πόλεμο, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό, τα ντόπια και διεθνή αφεντικά και αντίστασης απέναντι στα σχέδια τους…

φωτο ***Κρυπτοδήμος***

Αποφώνηση

Απόψε έφαγα το σπίτι.
Πόρτα σιδερένια γέμισες φωνές.
Κατάπια σκιές.
Σκάλες αντηχείτε με γέλια.
Σας έκοψα.
Πάτωμα που δέχεσαι βαρύ των σκιών βήμα,
Σε μάσησα.
Τραπέζι, των τσουγκρισμάτων το ελαφρό παιχνίδι
Σε ρούφηξα.
Κρεβάτια αδειανά από των αναστεναγμών το βραδινό το χάδι,
Σας ρήμαξα.

Στην κληματαριά το στραβό ανάστημα
Ρέει μουσική.
Την άφησα
Μαζί με ένα τραγούδι
Ξεχασμένο και κλεισμένο στο ψυγείο

Ότι δε θέλει ο επίλογος να το χωνέψει και να το αφοδεύσει ηχηρά.
Ένα ρολό τουαλέτας με ζωγραφιά το λύκο με κοιτά βαθειά και περιμένει.

Donti

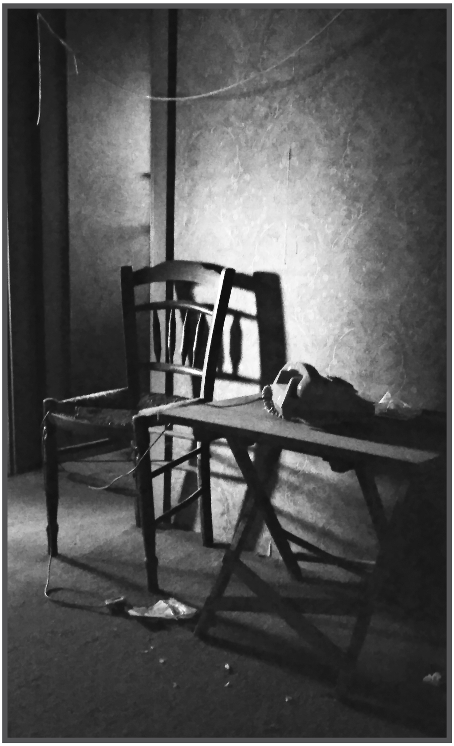
DEFENSE OF POETRY

My laughter will kill you.
It is a laughter which carries ages of obedience.
My laughter has rinkles.
Geological gaps upon it's edges.
The instinct of my face.
And my eyes,my mouth,my nose,serve my laughter.
My laughter is hysteric social acid.
I can almost hear the sound of all your pressed,ironed,boring faces.
I can hear the poetry of violence.
My laughter is a rebellious dancer.
It dances ecstatic over your mechanised,dehumanised,dysfunctional bodies.
A gracious resistance.
An act of defiance.
My laughter is curved by the hands of cursed Titans.
By the hands of the Damaged,the Pariahs,the Liars.
By the hands of the Hopeless,the Deprived and the Madmen.
By the hands of the Isolated and Intimitated.
By the hands of Unwanted.
The rotten muscles of the Exploited sleep dormant in my laughter.
Men!Hallowed be your name and bless your children!
Cause my laughter isn't mine.
My laughter will be,even when my parts will silence.
My laughter is alive,
My laughter is dangerous.
Spell-binding,breathing monument of your denial.

Radix Angelica

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΑΝΑΚΑΛΥΨΑ ΣΗΜΕΡΑ

Πως τα καταφέρνει η ζωή…και μια μέρα έτυχε να βρεθώ μέσα σε μία βίλα στην Εκάλη. Η βίλα ήταν παρατημένη πάνω από 20 χρόνια. Ούτε που μπορούμε να φανταστούμε τι κρύβεται μέσα σε αυτά τα σπίτια με τους πεσμένους σοβάδες και τις κλειδαμπαρωμένες πόρτες. Η κεντρική πόρτα ήταν σιδερένια, βαριά. Στο κουδούνι έγραφε ‘’Εμείς…’’ . Μόλις άνοιγες την πόρτα υπήρχε μια μεταλλική, μεγάλη σκάλα που οδηγούσε στα πάνω δώματα. Ένα ενιαίο χαλί υπήρχε παντού στους χώρους. Πάνω του ήταν ακουμπισμένα όλα τους τα πράγματα. Καναπέδες, φωτιστικά, βιβλία, παπούτσια, σκούπες…

Κάποια στιγμή βρήκα στο πάτωμα ακουμπισμένο ένα χοντρό μαύρο βιβλίο. Δεν ήταν καλά κλεισμένο. Το άνοιξα. Είχε μέσα ένα κομποσκοίνι. Μέσα στα τόσα χρόνια και την υγρασία, το κομποσκοίνι είχε βουλιάξει μέσα στις σελίδες του βιβλίου. Αν και πήρα αρκετά πράγματα από αυτό το σπίτι, το κομποσκοίνι, έστω και να το ήθελα, δεν θα το έπαιρνα. Σκέφτηκα πόσο σημαντικό μπορεί να ήταν αυτό το αντικείμενο γι’ αυτόν τον άνθρωπο. Ποιος ξέρει πόσο σφιχτά το κρατούσε προσευχόμενος για κάτι. Θάνατος. Αφού περιηγήθηκα στον χώρο, ανέβηκα πάνω. Σιγά-σιγά, φοβισμένα. Ανατρίχιασα. Πρώτη εικόνα ήταν μια καρέκλα με ένα τραπεζάκι πάνω
στο οποίο υπήρχε ένα κόκκινο τηλέφωνο. Φωτογραφία.

Δεξιά και αριστερά υπήρχαν χολ που οδηγούσαν σε δωμάτια. Ωχ! Τα στέφανα του γάμου τους. Θάνατος. Σε ένα δωμάτιο υπήρχε ακουμπισμένη μια παλιά βαλίτσα που είχε ακόμα πάνω της το χαρτάκι από το αεροδρόμιο. Ούτε αυτό δεν είχε βγάλει.

Ντουλάπες ανοιχτές με πουκάμισα καινούργια να κρέμονται σαν σκιάχτρα. Ξεχωριστό δωμάτιο με πλυσταριό.
Και τώρα το υπνοδωμάτιο τους. Το χαλί είχε χρώμα βαθύ κόκκινο σε συνδυασμό με κόκκινη ταπετσαρία με τριαντάφυλλα. Το κρεβάτι ήταν στρωμένο. Το πιο περιποιημένο δωμάτιο. Μάλλον περιποιήθηκε τον χώρο τους πριν εγκαταλείψει. Ντουλάπες κλειστές. Το μπάνιο

ήταν λουτρό με σκαλοπάτια. Φυσικά κόκκινο πλακάκι.
Αυτό που παρατήρησα ήταν ότι, παρ' όλο που σε όλο το σπίτι υπήρχαν διαφόρων ειδών βιβλία, από ξένη και ελληνική λογοτεχνία μέχρι βιβλία γιόγκα και εγκυκλοπαίδειες, δίπλα από το κρεβάτι τους είχαν βιβλία κυρίως θρησκευτικού περιεχομένου.
Το πλούσιο ζευγάρι είχε κάνει κολλάζ με φωτογραφίες τους σε διάφορα κοινωνικά δρώμενα με χιουμοριστικά σχόλια τύπου '' Κάνε υπομονή, θα περάσει και αυτό το βαρετό γκαλά''. Δεν τους ήξερα. Δεν τους είχα δει ποτέ. Μόνο από τις φωτογραφίες τους τους γνώρισα.
Ζευγάρι παντρεμένο. Δεν κατάφεραν ποτέ να αφήσουν απογόνους. Εκείνη αυτοκτόνησε και μετά εκείνος έφυγε για ένα διαμέρισμα στο κέντρο της Αθήνας. Δεν άντεχε μόνος σε 300 τετραγωνικά σπίτι. Και έστω ότι έφυγε τότε και δεν ξαναγύρισε ποτέ. Και έστω πως κανένα ανθρώπινο πόδι δεν ξαναπάτησε για τα επόμενα 20 χρόνια. Μια απορία είχα. Πως γίνεται το σπίτι να βρίσκεται σε πλήρη αταξία, έπιπλα παντού μες στην μέση, αλλά η κρεβατοκάμαρα να έχει μέχρι και στρωμένο κρεβάτι;
Εντροπία.
Οι πετσέτες ήταν ακόμη εκεί. Κρεμασμένες στο μπάνιο. Δεν υπήρχε κανένας να συνεχίσει την ζωή του σπιτιού.

Εγκατάλειψη.
Το είχα ακούσει πολλές φορές αλλά εκείνη την μέρα το συνειδητοποίησα: ''Τίποτα δεν παίρνουμε μαζί μας όταν πεθαίνουμε''.
Ποιος από τους δυο τους θα φανταζόταν ότι τις φωτογραφίες τους θα τις κοιτούσε μια κοπέλα που ποτέ δεν γνώρισαν. Μια άγνωστη θα έμπαινε στο σπίτι τους και θα έκανε εικασίες για την ζωή τους, την σχέση τους, την προσωπικότητα τους εμπνεόμενη από τα αντικείμενα που άφησαν. Θάνατος.
Η βίλα τώρα έχει ξεκληριστεί. Τα βιβλία τοποθετήθηκαν σε καινούργιες βιβλιοθήκες. Η ηλεκτρική σκούπα βρέθηκε σε καινούργιο σπίτι. Και τα τσίγκινα σερβίτσια γυαλίστηκαν και πουλήθηκαν στο Marketplace. Γιατί η ζωή προχωράει…

Υ.Γ. όσο μετέφερα αυτό το κείμενο από το τετράδιό μου στον υπολογιστή, μια σκέψη πέρασε από το μυαλό μου.
Αν καταστρέφαμε όλα μας τα αντικείμενα πριν πεθάνουμε, δεν θα υπήρχε καμία ένδειξη πως υπήρξαμε, άραγε πως θα ξέρανε οι άλλοι πως υπήρξαμε; Υπήρξαμε; Αν δεν ξέρει κανείς πως υπάρχεις, υπάρχεις;

βιργινια

Λίγο πριν ξεσπάσει η βία και χαλάσει το party

Κάπως έτσι ξεκινάει εκείνη η πρώτη ημέρα του τριήμερου Φεστιβάλ New Wave που γινόταν στην Αθήνα στις 17 Σεπτεμβρίου 1982, στο Sporting. Νέοι με φορτωμένες τις μπαταρίες από το ερημικό συναυλιακό τοπίο της εποχής περιμένουμε να ανοίξουνε οι πόρτες για να αρχίσει το πάρτυ.

Γύρω στις έξι το απόγευμα είμαστε έξω από το Sporting μαζί με τον Κώστα και πολύ κόσμο, περιμένοντας στο δρόμο μπροστά από την τεράστια διπλή σιδερένια πόρτα του γηπέδου για τη πρώτη ημέρα του τριήμερου φεστιβάλ με τους Birthday Party, The Fall και New Order. 400 δραχμές το εισιτήριο δηλαδή γύρω στο 1 ευρώ και κάτι ψιλά, έχω αγοράσει μόνο για τη δεύτερη μέρα που θα παίξουνε οι The Fall και μαζί τους οι Magic de Spell γιατί τόσα λεφτά και για τις άλλες δύο μέρες δεν υπάρχουν αλλά όλο και κάποιος τρόπος θα βρεθεί να μπούμε μέσα.
Όσο η ώρα περνάει όλο και πιο πολύς κόσμος μαζεύεται απ έξω και η ήρεμη εικόνα του δρόμου γύρω από το γήπεδο αρχίζει να αλλάζει. Μπουκάλια με κρασιά, μπύρες, τσιγάρα, μυρωδιές από άρωμα πατσουλί -αυτό το Ινδικό άρωμα που το βάζουν τα φρικιά που καπνίζουν κάτι Ινδικά τσιγάρα δεμένα με κλωστή τα οποία ο κόσμος νομίζει ότι είναι μαριχουάνα! Μουσικές συζητήσεις, φρικιά ειδήμονες του ροκ εξηγούν στους νεότερους τα σωστά ακούσματα, πρόσωπα με μακριά μαλλιά και μαύρα γυαλιά, σακάκια με παραμάνες, σκουλαρίκια, δερμάτινα μπουφάν μοτοσυκλέτας, γυναίκες στα μαύρα σαν να είμαστε κάποια αίρεση.
Η διάθεση αρχίζει να αλλάζει όσο περνάει η ώρα - τι θα γίνει ρε θα ανοίξουν οι πόρτες - θα μας βάλουν μέσα; Ή θα φέρουνε τους μπάτσους πάλι;
Birthday Party; Πρώτη φορά ακούω γι’ αυτούς, δεν είναι τόσο διάσημοι σαν τους Police και ο κόσμος είναι πιο λίγος σε σχέση με εκείνο τον πανικό και το μαλλιοτράβηγμα που έγινε το ΄80, πάλι εδώ στο Sporting. Δε θα ξεχάσω το σκηνικό με τη κλούβα εκείνο το βράδυ, που
ήρθε καταπάνω μας για να μας διώξει και όπως πέρασε δίπλα μας άνοιξε η μπροστινή πόρτα και αστραπιαία ένα χέρι ξεπρόβαλε από μέσα και βούτηξε από τα μαλλιά ένα φρικιό τραβώντας τον μέσα και έκλεισε σε χρόνο ντε τε και όλα αυτά εν κινήσει!!! Police τα Τέρατα με Ρόδες.
Από το γήπεδο μέσα, μόλις ακούγεται ο ήχος από τα τύμπανα πλησιάζουμε όλοι πιο κοντά στη πόρτα όπου και στριμωχνόμαστε, μπούγιο σαν σαρδέλες. Σιγά-σιγά η πίεση του κόσμου γίνεται εντονότερη και το πλήθος αρχίζει να μας πηγαίνει αριστερά-δεξιά. Όπως είμαστε φτιαγμένοι από τις μπύρες αρχίζουμε κι εμείς να παίρ-

νουμε ανάποδες… Αγκωνιές, σπρωξίματα, χτυπάμε την σιδερένια πόρτα … «ανοίξτε ρε…. τι θα γίνει;» αλλά οι πόρτες δεν ανοίγουν κι εμείς με το ασφυκτικό πηγαινέλα βρισκόμαστε με τον Κώστα μπροστά-μπροστά στη πόρτα. Για μια στιγμή δεν μπορώ ούτε να σταθώ όρθιος από την πίεση του κόσμου, από το σπρωξίδι μου στραβώνουν τα μαύρα μου γυαλιά που ‘χω στην τσέπη του μπουφάν, μου περνάνε σκέψεις και εικόνες από το δυστύχημα στη θύρα 7 που είχε συμβεί ένα χρόνο πιο πριν, η φάτσα ενός από τα θύματα, εκείνου του τύπου από το δισκάδικο στη Δάφνη που ήταν φανατικός με τον Ολυμπιακό αλλά και πολύ καλός γνώστης της ροκ μουσικής, και που πάντα έπαιρνα τη γνώμη του για το βινύλιο που θα αγόραζα και τα εισιτήρια των συναυλιών… Θεός σχωρέστον .

«Ανοίχτε ρε καριόληδες θα πεθάνουμε από ασφυξία!»

Γραπωνόμαστε στην πόρτα και δεν το κουνάμε από κει κι ας μας σπρώχνουν…

«Ανοίχτε τις πόρτες γιατί θα τα γαμήσουμε όλα» κοινή επιθυμία όλων, δεν πάει άλλο κάτι πρέπει να γίνει δεν μπορώ να αναπνεύσω με τόση πίεση.

Κοιταζόμαστε με τον Κώστα «με το που θα ανοίξει η πόρτα σπρώξιμο μπουνιά-κλωτσιά και μπήκαμε- συνεννοηθήκαμε;» ντού όλοι μαζί και δώστου μπουνιές στη πόρτα.

Ξαφνικά ανοίγει η μισή πόρτα από δεξιά μας και ξεπροβάλλουν δύο τρία άτομα για να τσεκάρουνε τα εισιτήρια, τον έναν απ’ αυτούς τον αναγνωρίζω είναι ο Τάκης ο τραγουδιστής των FMQ! Φωνές, κακό μπινελίκια από πίσω μπείτε ρε, σπρώξιμο και με τη φόρα του σπρωξίματος από πίσω πέφτουμε πάνω στον Τάκη που μας βλέπει και μας

λέει «ρε μαλάκες έχετε εισιτήρια; ….όχι του απαντάμε …έχω δύο πάρτε τα και μπείτε μας λέει!»... Μα τα χίλια πατσουλί, απίστευτο! Πάνω που ετοιμαζόμαστε για ξύλο και ντου το σχέδιο απρόσμενα αλλάζει και από το πουθενά είμαστε μες τον εσωτερικό χώρο με τα αποκόμματα των εισιτηρίων στα χέρια και από πίσω να γίνεται ο χαμός.
Βουρ στο bar του γηπέδου για μπύρες τώρα που δεν έχει πολύ κόσμο.
Είχε αρχίσει να γεμίζει ο εσωτερικός χώρος και οι πρώτες νότες από το support συγκρότημα μας έβαλαν στο γνωστό κλίμα του new wave.
Αυτοί είναι οι Metro Decay τους ξέρεις?
Όχι πρώτη φορά τους ακούω,
Έχουνε γρήγορα κομμάτια ?
Όχι είναι πιο σκοτεινοί, έπρεπε να είχες έρθει εδώ όταν παίξανε οι Dr. Feelgood αθάνατο RnR, αστείρευτη ενέργεια.
Το επόμενο κομμάτι, και το επόμενο, και η επόμενη μπύρα και πάει λέγοντας.
Η ώρα τους έχει περάσει, παίζουν το τελευταίο τους κομμάτι ευχαριστούν τον κόσμο και φεύγουν από το πάλκο.
Πολλές γνώριμες και χαρούμενες φάτσες γύρω, πλησιάζει η ώρα, είμαστε μπροστά πολύ κοντά στη σκηνή.
Άιντε πάλι αναμονή κάτι συζητιέται για κάποιο πρόβλημα που έχει προκύψει… .Ααα μη τη πάθουμε πάλι όπως με τους Stranglers που δεν ήρθαν στο προηγούμενο φεστιβάλ, θα παίζανε μαζί τους και οι Παρθενογέννεσις τι κρίμα που δεν έγινε, πάλι στο νου μου ο τυπάκος από το δισκάδικο και τη θύρα 7, μου είχε δώσει το εισιτήριο πρόσκληση για εκείνη τη συναυλία που δεν έγινε ποτέ, λες να τη πατήσουμε έτσι και απόψε; … Λένε ότι είχαν πιάσει τον έναν από τη μπάντα για ναρκωτικά στο Παρίσι πριν έρθουν εδώ, τώρα μ αυτούς εδώ τι θα γίνει; Λες να τους έχουν μπουζουριάσει και να μην μας το λένε; Από τις φωτογραφίες που τους είδα φαίνονται τρελοκομεία και με αυτό τον κόσμο που κυκλοφορεί εκεί έξω όλα να τα περιμένεις συντηριτικούρες του κερατά με το χαφιεδομπατσόσογο παρέα.
Δεν μπορώ να περιμένω, η αναμονή μεγαλώνει .
Ξαφνικά πάλι φωνές ...κάποιοι βγαίνουν στη σκηνή!
Έλα ρε… είναι πάλι οι Metro Decay, κάποιος ανακοινώνει ότι θα παίξουν μερικά κομμάτια ακόμα γιατί οι Birthday Party δεν έχουν έρθει ακόμα στο Sporting .
Οι Metro Decay ξαναπαίζουνε με άλλο αέρα αλλά παίζουν και με τα νεύρα μας μαζί με τους διοργανωτές.
Ένας κοντούλης πανκ πιο δίπλα λέει «Άμα δεν βγουν οι Birthday Party θα τα γαμήσουμε όλα μάγκες».
Οι Metro Decay ολοκληρώνουν μετά από δύο κομμάτια και γεια σας
πάλι αναμονή, σιγά σιγά αρχίζει να γίνεται πιο θορυβώδες το κλίμα.
Πάμε πάλι…
Τι θα γίνει ρε; Κάποιοι έχουν αγριέψει, κτυπούν τα ξύλα του πάλκου ρυθμικά, φωνές, κάτι ψιλο-αψιμαχίες με τους ανθρώπους της σκηνής που έχουν βγει για την ασφάλεια των ηχητικών, να σου και ο Τσίκης
Που ‘σαι ρε μεγάλε; Τι πίνετε; Μπυρίτσες αλλά σε λίγο όπως πάνε τα πράγματα θα

πιούμε αίμα! Κάποιος έχει ξεκολλήσει ένα κομμάτι ξύλου από το πάλκο και απειλεί ότι αν δεν δει τον Cave στη σκηνή δεν ξέρει τι έχει να γίνει.
Σφυρίγματα από όλες τις μεριές του γηπέδου.
Κάποιοι προσπαθούν να ανέβουν πάνω στη σκηνή, σπρωξίματα τους πετούν πάλι κάτω, ένας άλλος δίπλα δίνει οδηγίες πως θα τα κάνουν όλα λίμπα.
Με την 7η μπύρα έχει αρχίσει το τρίτο ημίχρονο, άντε πάλι τα ίδια.
«Κανονίστε να βγει η μπάντα γιατί απόψε δεν έχει μπάτσους μέσα στο Sporting όπως είχε στους Police και θα γίνει της πουτάνας…. μη παίζετε με την ψυχοθεραπεία μας ρε θα σας φάμε τα λαρύγγια…» χίκ.
Ξαφνικά μες την αναμπουμπούλα από τα αριστερά εμφανίζεται ένας τύπος ψηλός με μαύρο δερμάτινο παντελόνι καφέ μπότα και λεοπαρδαλέ σακάκι, το μαλλί του δε, είναι μια μαύρη αφάνα σαν λιοντάρι, περούκα φοράει; Στο χέρι του κρατάει ένα μπουκάλι Jack Daniels …..μέσα σε δευτερόλεπτα επικρατεί άκρα σιγή, μα τον Δία ακόμη και οι πιο σκληροπυρηνικοί παγώνουν στη θέα του - μου θυμίζει τη σκηνή από τη ταινία «The Blues Brothers» με Belushi και Aykroyd στο live τη στιγμή του τελειώματος της φιγούρας που πάγωσε όλο το θέατρο χωρίς ούτε ένα χειροκρότημα και μιλιά – ο Cave περπατάει μεθυσμένα μέχρι το μικρόφωνο … κοιτάζει τον κόσμο και λέει «Hey everything is all right», δυο- τρείς φωνές απαντούν «yeah!»
Τα νεύρα και τα χέρια χαλαρώνουνε, κοιταζόμαστε μεταξύ μας -ματιά που αφήνει να εννοηθεί «τέρμα το ξύλο τώρα» μη γίνουμε και ρεζίλι στον άνθρωπο!
Ο μπασίστας έρχεται μπροστά μου, το άτομο λες και είναι κάποιος gay που έχει βγει από την ταινία «Το Ψωνιστήρι», ψηλός φορώντας μαύρο δερμάτινο παντελόνι μέσα στην ψηλή καουμπόικη μπότα, μαύρο δίχτυ τιραντέ φανελάκι, μουστάκι και καπέλο στυλ Μπονάτσα!
Ξεκινάει πρώτος ένα διαβολεμένο παραμορφωμένο ηχόχρωμα στο μπάσο λικνίζοντας παράλληλα το κορμί του στο ρυθμό ….
Έναρξη της ιεροτελεστίας του κακού.

Τελικά κάποιοι άλλοι θα τα σπάσουνε απόψε…

LOUIS

CASH AND CARRY

Γιάννης Ραμόν

Η ανάπτυξη του καπιταλισμού είναι ραγδαία και η μαζική επίθεση στα εισοδήματα των εργαζομένων γίνεται με ταχύτατους ρυθμούς.
Προπύργιο του σύγχρονου καπιταλισμού είναι οι πολυεθνικές εταιρίες και τα χρηματοοικονομικά τραστ με αιχμή του δόρατος τις τράπεζες.
Όλα αυτά φυσικά είναι γνωστά. Το παράλογο είναι ο χαμηλοαμειβόμενος εργαζόμενος να είναι ένθερμος υποστηρικτής των τραπεζών και του κεφαλαίου. Να στηρίζει ο καταπιεσμένος τον δυνάστη. Αυτό γίνεται από μεγάλη μερίδα πλυθησμού που έχει μηδαμινή επίγνωση της ταξικής τους συνείδησης αλλά και από ανθρώπους σκεπτόμενους που εν άγνοια (?) τους στηρίζουν τις τράπεζες και τους διεθνείς τοκογλύφους.

Αυτό γίνεται κάθε φορά που πληρώνουμε μαι μικρή επιχείρηση με κάρτα και όχι με μετρητά. Κάθε φορά που χρησιμοποιούμε μια κάρτα στο καφέ, στο περίπτερο, στο μικρό μαγαζί, ενισχύουμε τις τράπεζες και αφαιρούμε χρήματα που κινούν την αγορά.
Ας δούμε ένα παράδειγμα. Κάποιος πληρώνει 10 ευρώ στο μικρομάγαζο με κάρτα, Η τράπεζα παίρνει το 2.5% προμήθεια δηλαδή 0.25 ε. Σε 36 συναλλαγές τα 10 ε θα έχουν πάει στην τράπεζα. Και φυσικά δεν συνυπολογίζουμε τις χρεώσεις τις τράπεζας για την ανανέωση της κάρτας και τους φόρους.
Αυτός είναι ένας σίγουρος τρόπος για την συσώρευση μετρητού χρήματος από την αγορά. Κάτι που είναι προγραμματισμένο στο απώτερο μέλλον να γίνει ο κανόνας. Τα μετρητά δηλαδή να εκλείψουν εντελώς και αυτό θα έχει εφιαλτικές συνέπειες !
Ο Οργουελ (1984) θα φαντάζει πολύ αισιόδοξος εαν αυτό θα γίνει πραγματικότητα.
Ας σκεφτούμε ότι κάθε φορά που πληρώνουμε μια μικρή επιχείρηση με κάρτα κλωτσάμε το σκαμνί που στηριζόμαστε. Και μετά θα διαμαρτυρόμαστε γιατι κάποιοι μας περάσαν την θηλειά στο λαιμό. Περαστικά μας !

αφεση

το ποιημα ειναι αυτο που εγραψε η μαιρη
πριν αυτοκτονησει
ή εκεινο που εγραψε η ελενη πριν φυγει
στους γιατρους χωρις ορια
το ιδιο εκανε και η χρυσανθη που πηγε
στη λεγεωνα των ξενων (οχι των ξενερωτων)
επισεις η μητερα μου σενα κιτρινο
αυτοκολλητο χαρτακι (ποστιτ)
πανω στο ψυγειο
εγραψε το ιδιο ποιημα
<φευγω σε αγαπω>

ΚΟΥΡΤ

τζαναμπετης

τους φακελους και τα γραμματοσημα δεν τα γλυφεις πια
δεν κανεις αυτο τον γνωριμο μορφασμο αηδιας ή ευχαριστησης
οταν νιωθεις την κολα στη γλωσσα σου
πρεπει να ευθυνεται αυτη η πρακτικη
για ακατανομαστες επιδημιες
φακελοι δεν υπαρχουν πια
μια και δεν στελνεις γραμματα
ερχονται μονο λογαριασμοι με προπληρωμενο τελος
χωρις γραμματοσημα χωρις σαλιο επισημα εγγραφα υποδουλωσης
και τις οδοντογλυφιδες; μαλλον θα τις απαγορευσουν
μετα τα καλαμακια
μια και ειναι απρεπο να ρουφας
και να ξυνεις τα δοντια σου δημοσιως
ετσι και αλλιως ειναι απαγορευμενο το πτυειν
και κλανειν στους δρομους
στα μαζικα μεσα μεταφορας και στο παρκε
και τα παγωτα ειναι απρεπο να τα γλυφεις
τα τρως με το κουταλακι ευπρεπως
οσο για τις μυξες
τις φυσας σε μαντηλι
δεν τις γλυφεις
τα γραμματοσημα παλι ειναι μπαναλ η συλλογη τους
πιο μακαβρια απο συλλογη πεταλουδων
ας μη μιλησουμε για συλλογη ενσημων
ψηφιακα αναγκαζεσαι πλεον να δουλευεις οσοτου να μπορεις
να σκαψεις μονο τον ταφο σου να μπεις μεσα

Κατά φαντασίαν επανάστασης

Προχωρεί εμπρός μα δεν ξέρει που πηγαίνει,
Πότε του δε μπόρεσε ως το τέλος να περιμένει

Και που κατέληξε ακόμα σκέφτεται,
Χωρίς λόγο και σκοπό πηγαινοέρχεται

Λέει μέσα του δεν έχει απωθημένα και παράπονα,
Μα γιατί δε κυνήγησε ποτέ του τα επίπονα

Σήμερα λοιπόν κοιτάει τον άδειο δρόμο,
Και σκέφτεται με λύπη το νέο νόμο

Δε μπόρεσε την κοινωνία να αλλάξει είναι αλήθεια,
Μα αυτό είναι δική του ανικανότητα και πίκρα

Πάντα θα υπήρχε και μια δικαιολογία,
Είναι δύσκολο, ποίο το νόημα και αιτία;

Συζητήσεις για αλλαγές και επαναστάσεις,
Λόγια του αέρα χωρίς ουσία και πράξεις

Ώτος

Εξόριστος

Μπορεί για τα πιστεύω του να αντέξει κάθε βασανιστήριο,
Θα τα υπομείνει όλα σαν αλύγιστο ατσάλι
Ίσως μέσα του κουράζεται μα δεν είναι υποχείριο,
Σήμερα μες τις αλυσίδες του τον χτύπησε μια ζάλη

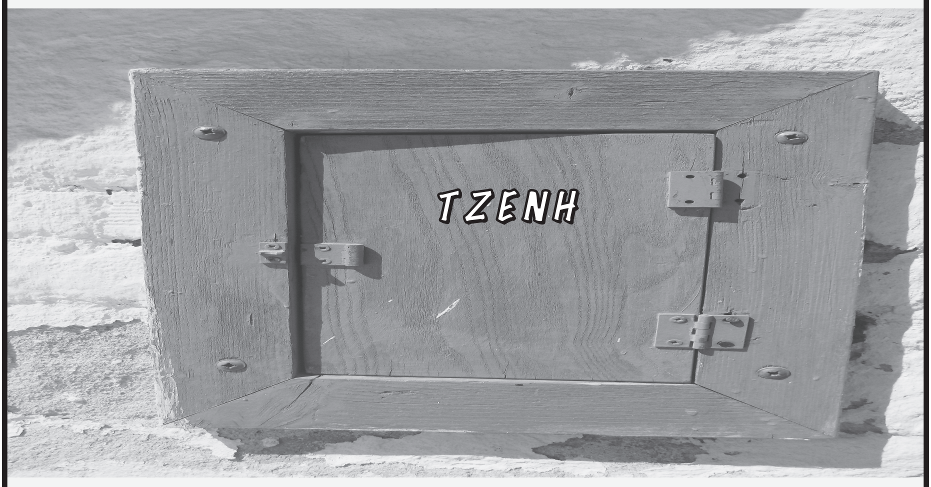
Οι φρουροί για αυτόν βάζουν στοιχήματα,
Πόσο θα αντέξει ο φουκαρας κάπως θα λυγίσει
Μα εκείνος θυμάται καθαρά τα ματωμένα μνήματα,
Και το χει πάρει απόφαση το πράγμα θα γυρίσει

Πώς θα μπορούσε να προσποιείται τον ανίδεο
Όταν θα έβλεπε την απεργία μες στα αίματα
Για αυτό λοιπόν μες στο σκοτάδι γράφει το δικό του στίχο
Χωρίς ποτέ να σκέφτεται τα βλέμματα

Ώτος

7

Όλα, από την αρχή ως το τέλος είναι θέμα προσβασιμότητας,
Μέσα σε κύκλους με τετραγωνισμένα σύνορα, παράξενα παιχνίδια εξωτικών αποχρώσεων , γιγάντια σκεπάσματα αναχρονιστικού περιεχομένου και ξεκουρδιστων μεταπτωσεων.
Κρατάω ένα σβησμένο κερί και το μετουσιωνω στη ίδια ύπαρξη που συνάντησα κάποτε στο σκοτάδι μιας κυλιόμενης ανάμνησης, αγγίζω λέξεις αναρτήσεων σε πλαστικές ταμπέλες, κρυμμένες στο κάδρο που κάποτε έβαψα στον απόηχο μιας φωτεινής απώλειας , που πάντα, στεκόταν στη γωνία κρατώντας σημειωσεις ονειρικών βδελυγματων και αορίστου φύσεως ιδέατων παράλογων.
Ο χρόνος στέκεται αγγαλια με ένα σκάφανδρο πλυμμενο σε βενζίνη, στην σπορεία μιας πρότασης κρυμμένης στο κενό, νουθετωντας ανάγκες, εικασίες, βλέμματα παρουσιάσεων, εισπνέοντας την μάζα του αζώτου, 7, όλα είναι γνωριμα σε αλληλουχία με τους νευρώνες, κι εσύ, σκαρφαλώνεις στην απόχρωση του υστατού λεπτού, της ανυπότακτης ανάσας που στροβιλίζεται σε άνεμο καπνού και εμπιστοσύνης, όλα δεμένα στο αθέατο μελάνι, όλα πλασμένα σε κώδικα τριβής. Ένα 7 στη θέση του μαζί με ένα κύκλο.

δίαιτα τσιγάρων

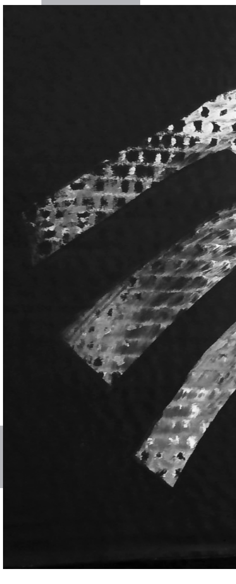
τρέφομαι με τσιγάρα
και ο τύπος στη γωνία με κοιτάει περίεργα
απορεί με τον τρόπο που πλάθω
τον καπνό με τη γλώσσα μου
και με το πώς το χαρτί κολλάει
ανάμεσα στα δόντια μου

τρέφομαι με τσιγάρα
μπας και αποφύγω το αλκοόλ
γιατί πάντα το πίνω
πιο γρήγορα από την παρέα μου
δε το αφήνω να ταξιδέψει στις
κοιλότητες του στόματός μου

τρέφομαι με τσιγάρα
γιατί το μαγείρεμα έχει γίνει
ανυπόφορο
και αν δεν είναι ντροπή τηγανητή θα είναι ρύζι
ή φτηνά αυγά που λήγουν την επόμενη

τρέφομαι με τσιγάρα
γιατί δεν έχω άλλα συναισθήματα
να φάω
και τους ανθρώπους γύρω μου
που δεν ήξερα τι να τους κάνω
τους έφαγα και αυτούς
και ο καθένας μου άφησε
μια διαφορετική γεύση να θυμάμαι

κι όμως να 'μαι
τρέφομαι με τσιγάρα
στη συναυλία και ανήσυχα κοιτώ τριγύρω
μήπως εμφανιστεί και κανένας άλλος
τσιγαροφάγος
και με απειλήσει να μου πάρει τα καπνά

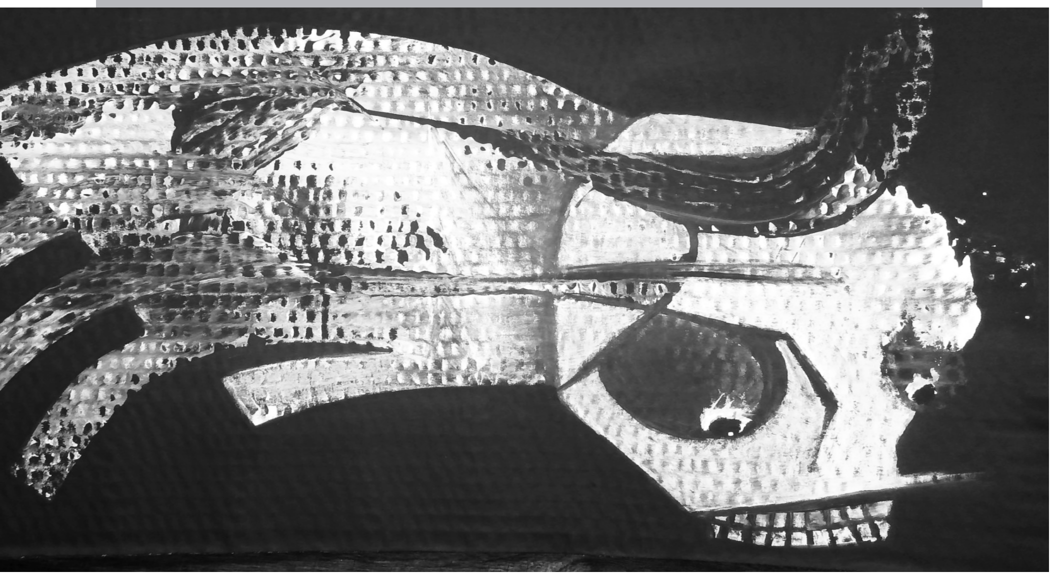

τρέφομαι με τσιγάρα
κάθε πρωί που ο ήλιος βγαίνει να αντικρύσει
την ασχήμια της προηγούμενης μέρας
λίγο πριν η πρώτη τους κουβέντα ηχήσει

και όμως να 'μαι
συναναστρέφομαι με όντα αισθαντικά
και ανθρώπινα
και αναζητώ να φάω κι άλλο
και να αφήσω τα τσιγάρα
γιατί κάνουν κακό το ξέρω
αλλά γαμάνε τα γαμημένα
τόσο γαμημένα πολύ

τρέφομαι με τσιγάρα
και εύκολες συγκινήσεις

Δαφνη

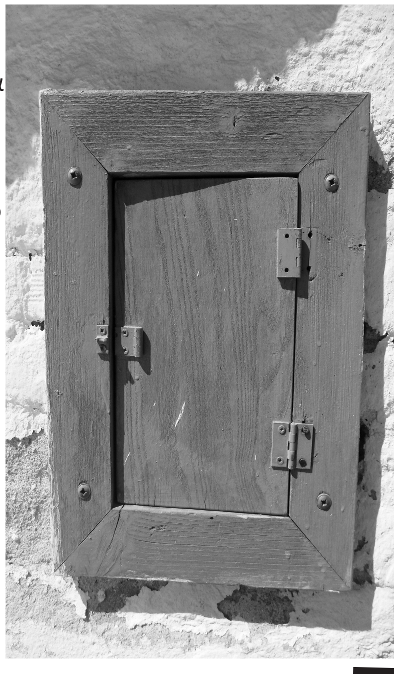
Έμπνευση

Προσπαθώντας να βρω τις σωστές τις λέξεις
Κοιτάζω επίμονα την άδεια τη σελίδα,
Γιατί όμως συνεχίζει αυτή η παρτίδα
Μα πίστεψε με δεν είναι εύκολες οι λύσεις

Κάποιες φορές καταλήγω σε αδιέξοδο,
Νιώθω εγκλωβισμένος στην ίδια μου την έκ-
φραση,
Κι όμως φαίνεται το χω πάρει απόφαση
Καταλήγω τελικά στο τρόπο τον αδέξιο

Και αναρωτιέμαι μέσα μου ανήσυχος
Τίποτα δε με συγκινεί πλέον δυστυχώς,
Τελικά αυτός ο κόσμος είναι νεκρός ή ζωντανός;
Αυτές οι σκέψεις μ' απασχολούν διαρκώς

Πλάι μου κάτι παλιά βιβλία, ξεχασμένες
σημειώσεις
Αυτή την έμπνευση δε μπορείς κόσμε πια
να μου τη δώσεις
Και ένα ραδιοφωνάκι παίζει Χέντριξ ή
Ντίλαν δε μπορώ να καταλάβω,
Κάπου εκεί προσπαθώ το σωστό το στίχο
να συλλάβω

Ώτος

ía

Το ξαναμοίρασμα

Ξαφνικά
φάνηκαν κάτι μαύρα μεταλλικά πουλιά
και μετά κάτι σμήνη από μεταλλικά έντομα
που αντί για γύρη
άφηναν βόμβες
ύστερα
ορισμένοι δράκοι με μακρύ λαιμό
χωρίς κεφάλι
αλλά με ένα στόμα
μόνιμα ανοιχτό
ξέρασαν στον ουρανό
τα κεφάλια φιδιών
που πέταξαν χιλιόμετρα μακριά
σέρνοντας μια αέρια ουρά ατέλειωτη
κι εκεί που δάγκωσαν
έγινε έκρηξη
και σκόρπισαν θάνατο
στο έδαφος
μεταλλικές ερπύστριες
κυλούσαν
θωρακισμένα θηρία
με όπλα
και διαβολεμένο θόρυβο
φτύνοντας φλόγες
και αφήνοντας πολτό
ό,τι πατούσαν
και είδα ερείπια
και είδα πτώματα
παντού πτώματα
κι ήταν ο κόσμος
χωρισμένος
σε άσπρα και μαύρα τετράγωνα
κι όσα κατάφερα να δω
ήταν σκηνές
από τον πόλεμο των οικοπέδων...

Φθινόπωρο 2022
ΚΜ Κρυπτοδήμος

Χιροσίμα, Ναγκασάκι (1945)

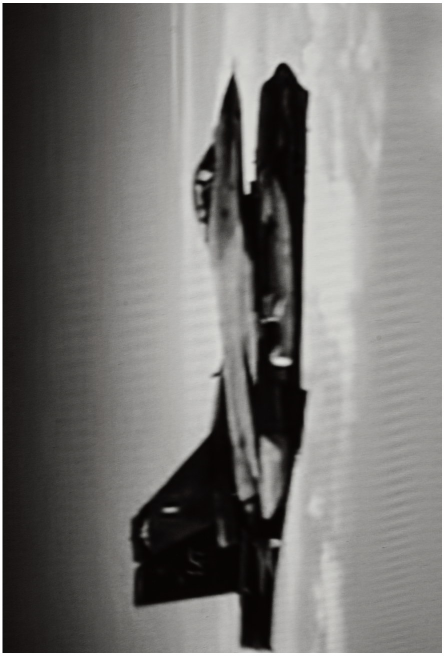
Εν αρχή ην το χάος
κι απ' το χάος γεννήθηκε το έρεβος και η νύχτα
όπου το ανθρώπινο σύμπαν άλλαζε μορφή
ιμπεριαλισμός

και το χάος έφερε πόλεμο
κι ο πόλεμος αίμα
και το αίμα έγινε λεφτά
και εξουσία
και δόξα
και πλούτος
για τους πολέμαρχους
και θάνατος
και θάνατος
και θάνατος
και θάνατος
για τους πληβείους
ο πόλεμος
ανεμογεννήτρια
που τροφοδοτεί με ρεύμα
ανεμοστρόβιλο
στη δύνη του
τα κουρέλια πέταξαν ψηλά
τα κουρέλια
είναι τα όνειρα που χάσαμε
οι ζωές που δε ζήσαμε
τα διαλυμένα σαρκία μας
και ξαφνικά τα κουρέλια
έσκασαν πάνω σε αλεσμένα τσιμέντα
και προτού προλάβει να θρυμματιστεί ένα κόκκαλο
έγιναν σκόνη
τα τσιμέντα εξαερώθηκαν στον φλεγόμενο άνεμο
το αίμα απ’ τις ανθρώπινες σάρκες
έγινε ένα με τα πυρηνικά σύννεφα
μόνο κάτι στάλες
ίσα που πρόλαβαν
βιαστικά
να κρυφτούν
στη μαύρη γη που τις ρούφηξε
να ξεδιψάσει τα λιωμένα χείλη της
απ’ τον κολασμένο θάνατο
ουρλιάζοντας από πόνο και φρίκη.

Ετοιμάσου

Μας καλούν σε εγρήγορση
για την άμυνα του έθνους
κάθε μέρα
μας βομβαρδίζουν
με εικόνες και σχόλια
για τον πόλεμο που μαίνεται
για τον πόλεμο που μέλλεται
και εδώ για να 'ρθει
ετοιμάσου
μας καλούν για την άμυνα
του ταξικού τους έθνους
δίνουν λεφτά
σε όπλα και στρατούς που επιτίθενται
για αγορές και πρώτες ύλες
βαφτίζοντας το πλιάτσικο ασφάλεια
για τη χώρα και τον κόσμο
τη δολοφονική τους ειρήνη
την ψευδεπίγραφη δημοκρατία τους
ανοίγουν στρατόπεδα και βάσεις
τα σχολεία υπολειτουργούν
τι να τα κάνεις τα νοσοκομεία
έτσι κι αλλιώς
οι φτωχοί θα παραμείνουν φτωχοί
οι πλούσιοι θα παραμείνουν πλούσιοι
κι οι ευκαιρίες στη ζωή και στο θάνατο
άνισες /
αλλά εσύ /
ετοιμάσου
σε καλούν για άμυνα /
εσένα
που σε θέλουν τόσο πολύ
για ψηφοφόρο-υπήκοο
για κρέας στα κανόνια
για κρέας στη μηχανή του κιμά
που αλέθει κορμιά και μυαλά
παράγει αξία για τις αγορές
υπεραξία για τους καπιταλιστές
κι αλεσμένα κόπρανα που στα ταΐζει
για κουλτούρα κι ενημέρωση
ετοιμάσου
να γίνεις ήρωας
προτομή ανώνυμου στρατιώτη
ονομασία σε κάποια οδό
αριθμός σε στατιστική σκοτωμένων
ακρωτηριασμένος
παραμελημένος σακάτης
για πάντα άφραγκος
παραπεταμένος στα σκοτεινά υπόγεια
άστεγος στους βρώμικους δρόμους
με μνήμες από νεκρούς στο μέτωπο

φαντάρους που σκοτώνατε μαζί
και πεθάνατε χώρια
ψυχικά άρρωστος
αλλά ήρωας
όσο τα λεφτά
θα αυγατίζουν στην ειρήνη τους
θα αυγατίζουν στον πόλεμό τους
και θα φουσκώνουν
τους τραπεζικούς τους
λογαριασμούς
τις γαμημένες τσέπες τους
τα κεφάλαια
που συσσωρεύονται
και συγκεντρώνονται
για την πάρτη των αφεντικών
αυτού του κόσμου
ετοιμάσου.

15/10/2022
ΚΜ Κρυπτοδήμος

Radix Angelica

Ρούχα απλωμένα
Και εγώ κρεμιέμαι από τα μανταλακια
Για να με βλέπετε όλοι
Να με κοιτάτε
Να με αγγίζετε
Να με τραβάτε ο ενας από τη μια
Ο άλλος απ την άλλη
Μέχρι να σπάσω σε χίλια κομματάκια
Αλλά δε σπάω
Μενω εκεί κρεμασμένη
Πoναω
Να λέτε τι φοράω
Και τι ήθελα εκεί που πήγα
Και μήπως να μη το φάω αυτο
Πονάω
Να με κυνηγάτε με το μαχαίρι
Να μου κατουρατε το σπιτι
Να με πετάτε από τα βράχια
Πονάω

Να με σκοτώνετε λίγο λίγο κάθε μέρα
Να με βουτατε στο μαύρο
Να με πνίγετε στη μεσογειο
Να μην αφήσετε τίποτα
Μ Ακούτε?
Να αυτοκτονήσει και το τελευταίο μου κύτταρο
Τα σωθικά μου να στολίσουν το οικογενειακό σας σαλόνι
Και τα δωμάτια των παιδιών σας
Πoναω

Μια μέρα θα ξεκρέμαστω από τα μανταλακια
Και τότε θα σε βρω
Και τότε το κόκκινο στα σεντονια μου θα ναι μονάχα το δικό σου αίμα
Και αυτή υγρασία και αυτή η μυρωδια πάνω στο κορμί μου
Θα ναι η πιο ζέστη αγάπη που με αγκάλιασε ποτε

Τότε μόνο σε συγχωρώ
Και σε λυπάμαι λιγο
Όπως τους πεθαμένους

ΕΛΕΝΗ

Καραντίνα

Αρρωστοφοβιες και μυρωδιές χλωρινης
Ζουληγμενο τσιγαρο μεσα σε βρωμικο
τασακι
Καφες και ταχυκαρδια
Αλκοολ σε κατουρημενα πεζοδρομια
Η πόλη βρωμαει παθητικοτητα και
καταστολή
Κάθε μέρα μέρα παίζουμε πόλεμο στους
δρόμους της Αθήνας
Και κάθε βράδυ ο φασισμός μοιάζει να
νικάει
Δυναμώνει μέσα στα ξεβαμενα μου ρούχα
Και στα ανοιχτά φρεάτια

Ομως νικαει;
Γιατί κάθε φορά που σε κοιτάω
Σου πιάνω το χέρι και σου λέω πως σ
αγαπαω
Πάνω στην παγωμενη άσφαλτο φυτρώνει
ένα λουλούδι
Εναντια σε όλα ανοίγει τα πεταλα του και
κοίτα χαρούμενο το φως
Το ζωοδοτη

Το σκοτάδι είναι η ανυπαρξία φωτός
Το σκοτάδι δεν έχει υπόσταση
Το σκοτάδι είναι ένα τίποτα
Καταδικασμενο στην απόλυτη κυριαρχία
του φωτός
Να το θυμηθείς καλά πριν πεταξεις τα
όπλα σου στο κενό
Πριν πεταξεις τα παιχνίδια σου στο κενο
Να το θυμάσαι πάντα

Το σκοτάδι είναι μονάχα η ανυπαρξία
φωτός

ΕΛΕΝΗ

315 χλμ νότια της Αθήνας

Κάποτε έχασα ένα τζιν μπουφάν στη
χαλεπα
Και τώρα δεν έχω με τι να ζεσταθω
Και όλο αγοράζω καινούρια πουκάμισα
και ντυνομαι με ρούχα δανεικά

Έψαξες μα ίσως δεν το βρήκες
Σε έψαξα και σχεδόν σε βρήκα
Μέσα στα σεντονια εκείνο το ξημέρωμα
Σαββάτου με το φως να τρεμοπαιζει στις
γριλιες

"Κάθε που έρχεσαι είναι υπέροχα
Αλλά κάθε που φεύγεις είναι σαν μην
ήρθες ποτέ"
Δίκιο έχεις

Άραγε θυμάσαι τον κοιμισμένο δράκο στη
θάλασσα;
Και το χορό στην ακρογιαλια;
Μου παν δε σ αγάπησα ποτέ
Μα όπου σταθώ σε κουβαλάω

Η άνοιξη σβήνει
Με άφησες καλοκαίρι
Και φορτωθηκα στην πλάτη
Όλους τους χειμώνες

Κάποτε έχασα ένα τζιν μπουφάν στη
χαλεπα
Και από τότε πασχιζω για να ζεσταθω

ΕΛΕΝΗ

α πριορι

η ταραχη του αγνωστου της καθε καινουργιας στιγμης
το απειρο που δεν χωρα στα στακτοποιημενα
κουτια της αφηγησης του παρελθοντος και του μελλοντος
της εφησυχαζουσας εξουσιας που την παραλυει η πραγματικοτητα
γεμιζω τα τσοφλια των λεξεων νοημα που ομως διαρεει απο τα καλουπια τους
που εχουν ορισει οι γνωριζοντες,,, χυνεται απο τις πληγες, τις τρυπες των
λευκοματουχων κιτρινισμενων απο την παλαιοσυνη τσοφλιων.
Οταν δεν εχουν τιποτα δεν βαζω τιποτα, γεμιζω κενο και τα τσοφλια αυτα σπανε
ακαριαια οπως οι μπουρμπουληθρες...
χωρις ερωτα βαριομαστε, τακτοποιουμε το χαος εως τον αυνανισμο
η κανονικοτητα της μαλακιας, ειναι το εδαφος της εξουσιας καιτης πορνειας
ο ερωτας σχιζει αυτο το πεπλο
(και δεν μιλαμε για κεινο το αγγελακι με το παιδικο τοξο με τα περιστερισια φτερακια
–που γεμιζουν παντου πουπουλα- τις μωρουδισιες πτυχες και τα προγουλια
τα καλοζωισμενα μαγουλακια και το ηλιθιο βλεμμα του)
κομματιαζει τον ομοιογενη χρονο της γραφειοκρατιας
νικαει τον θανατο διαμεσου του θανατου
αναχαιτιζει τη μηχανη που μεσα μας τρωει τα σωθικα
εκπλησσσομαστε που γεννα ζωη
αλλα ειναι η επιθυμια που ειναι ο ερως
που τεμαχιζει τα επιπεδα του κρατους
και κανει το μυστικο να διαφευγει
ετσι ορμαμε στο αυριανο ξενυχτι
καταστρεφοντας θεωριες στην πραξη,,,
ενα ανυδρο γεγονος μια μαραμενη αποτυχια
παντα πισω μας
αγεννητες αντλιες κουδουνιζουν απο υπαρξη
σκαλιζουμε υπερβολικα μπροκολα
στου μυαλου μας τα λιβαδια ας τα χαιδεψουμε
και να δουμε παραπερα απο την αρωσημη γη
η διαλεχτικη θα αφυπνιστει απο τονειρο
-η επιστημολογικη αυθαιρεσια, παρουσιαση
ορθολογικης συγχισης, ετσι ανθιζει ο μαιντανος
των κοινωνικων συμβασεων και εκδηλωσεων.
οταν ξεχναμε την αρχη
δεν καταλαβαινουμε το τελος

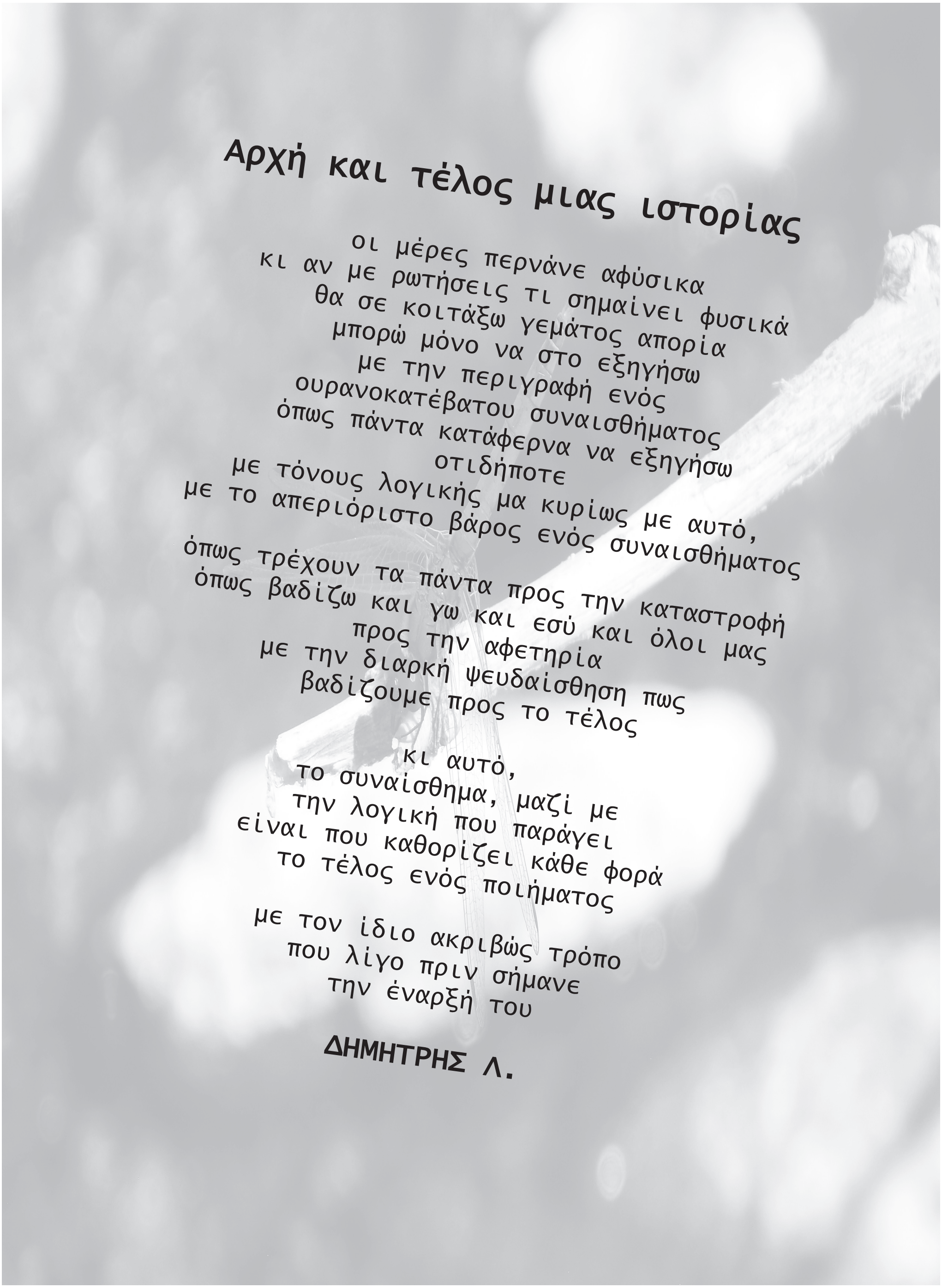
ΚΟΥΡΤ

unheimliche

Στο μεσσολογγι
Επαθα οπως στο λονδινο
Οχι απο την υγρασια
Ή την επιμονη βροχη
Εξαλου προτειμω τα παρακμαζοντα καστρα
της λιμνοθαλασσας τα χελια
απο τους αρουραιους του ταμεση
και τους απαστραπτωντες πυργους της αυτοκρατοριας
αλλα νιωθω καβαλα στα παλια κανονια κ στις δυο πολεις
οπως θανιωθε και ο βυρωνας
να στρεφονται κατα του μπακινχαμ
του αββαειου
του μουσειου που κρυβει φανερονοντας κλοπιμαια απο
ολες τις ηπειρους
θελω την λοντρα να την κανω μισσολογγι
και ετσι οι πολιορκημενοι παλι ελευθεροι να γενουν,,,

ΚΟΥΡΤ

Αρχή και τέλος μιας ιστορίας

οι μέρες περνάνε αφύσικα
κι αν με ρωτήσεις τι σημαίνει φυσικά
θα σε κοιτάξω γεμάτος απορία
μπορώ μόνο να στο εξηγήσω
με την περιγραφή ενός
ουρανοκατέβατου συναισθήματος
όπως πάντα κατάφερνα να εξηγήσω
οτιδήποτε
με τόνους λογικής μα κυρίως με αυτό,
με το απεριόριστο βάρος ενός συναισθήματος

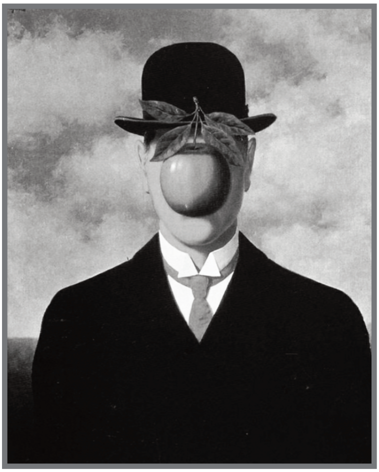
όπως τρέχουν τα πάντα προς την καταστροφή
όπως βαδίζω και γω και εσύ και όλοι μας
προς την αφετηρία
με την διαρκή ψευδαίσθηση πως
βαδίζουμε προς το τέλος

κι αυτό,
το συναίσθημα, μαζί με
την λογική που παράγει
είναι που καθορίζει κάθε φορά
το τέλος ενός ποιήματος

με τον ίδιο ακριβώς τρόπο
που λίγο πριν σήμανε
την έναρξή του

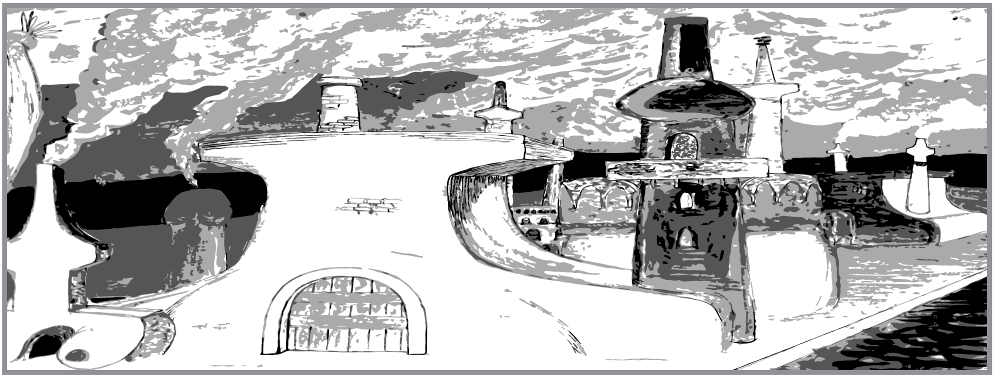
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Λ.

***
Πολλά είν'τα πρόσωπα της θλίψης, τόσα πολλά, που η νοσταλγία δεν έχει τίποτε να πει στη μελαγχολία και η τελευταία δεν έχει σε τίποτα να κάνει με τον πεσσιμισμό. Υπάρχουν δυο παράδοξα συμμετρικές στάσεις: η νοσταλγία και η άρνηση εκείνων που «δεν θέλουν θλιμμένους στη γιορτή τους».
Γιατί η νοσταλγία δεν κρατά περισσότερο από τον ήχο μιας μικροέκρηξης, που τη φαντασιωθήκαμε για σεισμό. Γιατί η άρνηση δεν καταφάσκει ποτέ τη φροντίδα των θλιμμένων. Άλλωστε, αρκούν οι ειδήμονες για τέτοιες δουλειές. Άρνηση και νοσταλγία στήνουν μια γιορτή, χωρά πάντα τους ίδιους, είναι ταυτοτική και παραφουσκωμένη από αυτοεκπληρούμενες προφητείες. Αλλά τούτη η γιορτή ήταν μονάχα ένα καλώς περιγεγραμμένο κελί.
Η μελαγχολία είναι κάπως διαφορετική.
Δεν αρνείται στους άλλους θλιμμένους τον χώρο. Έναν χώρο μέσα στον οποίο μπορεί να υπάρχουν εξίσου.
Αντίθετα, οι θλιμμένοι, βρισκόμενοι μαζί με τους μελαγχολικούς, παρότι καταφέρνουν να περάσουν από τον αποκλεισμό σε κάποιου είδους εδαφικότητα, πνίγονται εξίσου. Γιατί η μελαγχολία παραμένει εσαεί συνδεδεμένη με τη μια και μοναδική ήττα που τη γέννησε. Καμιά άλλη δεν έχει λόγο εδώ, ούτε φωνή, πόσο μάλλον σώμα.

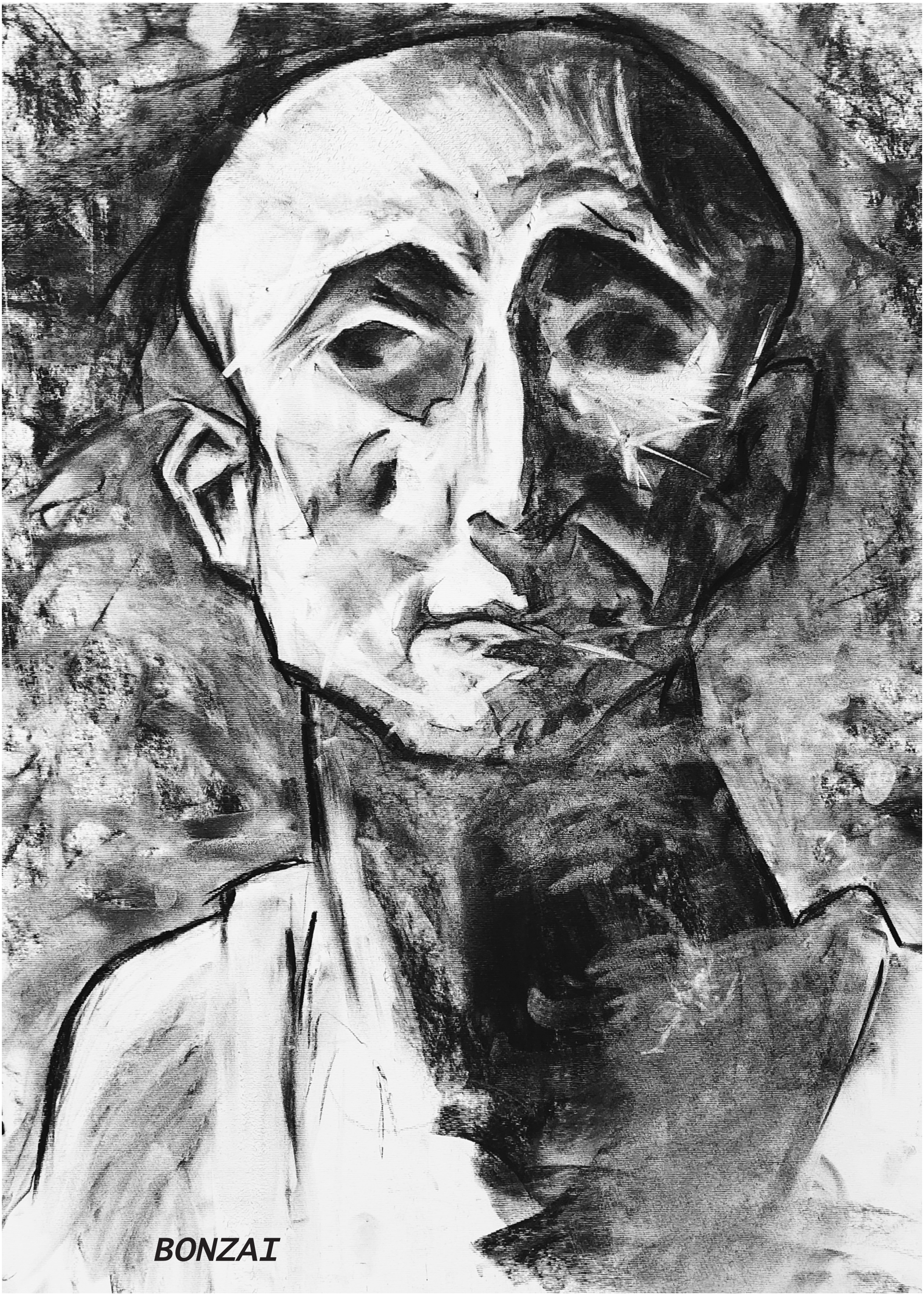
Ο πεσσιμισμός, ή αν προτιμάτε, η οργανωμένη απαισιοδοξία, βλέπει στο πρόσωπο μιας ήττας, μια ολόκληρη ιστορία από «ανάμεσα». Ανάμεσα στις ήττες, ανάμεσα στα σώματα, ανάμεσα στις ηπείρους, ανάμεσα σε στεριές και σε θάλασσες, ανάμεσα, ανάμεσα, ανάμεσα.
Και το ανάμεσα δεν έχει ούτε μονοσήμαντα παρελθόν, ούτε μονοσήμαντα μέλλον. Έχει ένα παρόν να δοκιμάζεται. Τούτο λειτουργεί κι αντίστροφα: στο παρόν που δοκιμάζει το ανάμεσα, υπάρχει εξίσου η επιλογή της καταβύθισης και της καθαυτής σχέσης.
Κι αν μοιάζουν τούτες οι λέξεις με απόπειρα ταξινόμησης (και πράγματι εν μέρει σε μια τέτοια προσπάθεια αφιερώνονται), καταφάσκοντας το ανάμεσα, επιχειρείται τελικά μια αντιστροφή. Να ξεμάθουμε να ψάχνουμε τις γκρίζες ζώνες σε τούτα τα ανάμεσα. Μετά από πολλά χαστούκια – σε όλο το μήκος και πλάτος και βάθος βίας που θα μπορούσε να φανταστεί κανείς (παραδόξως, κανείς δεν είχε τόση φαντασία) – μπορούμε να δούμε ότι πίσω από τις παλιές γραμμές των καθαρών θέσεων, τώρα εμφιλοχωρεί μονάχα η γκρίζα ζώνη νοσταλγικών και μελαγχολικών. Και το να λέμε ότι οι παλιές γραμμές ξόφλησαν δεν αρκεί. Ευτυχώς. Όμως, το να επιθυμούμε ή να μην επιθυμούμε, έτσι, νέτα σκέτα, χωρίς

αντικείμενο, θα έπρεπε ήδη να 'ναι ερώτημα. Ούτε ο νοσταλγικός ούτε ο μελαγχολικός τύπος επιθυμεί. Μένει να δοκιμαστεί αν επιθυμεί ο απαισιόδοξος, που οργανώνει με τη θλίψη του και από το υλικό της θλίψης του, τον χώρο των προσώπων εκείνων που – ταυτόχρονα – εκκρεμεί να εκφραστούν και που είναι ήδη εδώ.

Αν θέλετε θλιμμένους στη γιορτή σας, διαλέξτε καλύτερα αυτούς. Δίχως άλλη αίσθηση καθήκοντος. Χωρίς τον πόνο μιας εστέτ ή ολικής παραίτησης. Μαζί και Με τον πόνο, μαζί και με και την επιθυμία που μηχανεύεται, μαζί και με κάθε μορφή αντιβίας που αξίζει στη μάχη της αξιοβίωτης ζωής. Πολλά είν'τα πρόσωπα της θλίψης, πολλά είν'τα πρόσωπα της αξιοβίωτης ζωής. Δεν είναι δα και τόσο δύσκολο να ξεσκαρτάρουμε τις νυν αλυσίδες των νυν γκρίζων ζωνών, να πετάξουμε τα εμβατήρια, να πειράξουμε τα ημερολόγια, να κατασκευάσουμε λίγο χρόνο μαζί με τα πρόσωπα εκείνων που αγαπάμε, τα πρόσωπα εκείνων που κινούνται ανάμεσα – μεταξύ μας, πάντα ανάμεσα ήταν, φορτωμένοι με τη λάσπη του περιθωρίου –, κοντολογίς, να σταματήσουμε να κάνουμε πολιτική μαζί με εκείνους που προτίμησαν τη συνέπεια στο θάνατο για να μη διακινδυνεύσουν τον ωραίο κίνδυνο δημιουργίας μιας ζωής.
Έτσι, ερμήνευσα εγώ το πλακάτ «Κάτω η εξουσία» που ηττήθηκε δυο και τρεις και χίλιες δεκατρείς φορές, μέσα από τις μετωπικές γραμμές, γιατί κανείς δεν ήθελε να παίξει με το ανάμεσα, κανείς δεν ήθελε την πληθυντικότητα ενός πλήθους, όταν υπήρχε έτοιμη η ομοιογένεια ενός φαντασιακού λαού. Αν ψάχνουμε να βρούμε το συγκλονιστικό σύνθημα για τις ευθύγραμμες βεβαιότητες, τότε με βεβαιότητα είμαστε καταδικασμένοι, όχι στην ήττα, αλλά στην αιώνια επιστροφή της βλακείας. Αλλά αν ψάχνουμε να βουτήξουμε στην πληθυντικότητα του ανάμεσα, στα πρόσωπα, στην άβολη κατάργηση του «μετά» ή του «θα», στην ενοχλητική επιμονή του «τώρα», στην άβολη κατάργηση του «αυτοί ή εκείνοι», στην ενοχλητική επιμονή στο «εγώ και εσύ», αν ψάχνουμε κάτι τέτοιο, οι προ(σ)κλήσεις είναι αμέτρητες. Όσα είναι και τα αμέτρητα μελαγχολικά πρόσωπα που επιζητούν ένα πέρασμα στην οργανωμένη απαισιοδοξία.

Marilena

BONZAI

την εφαρμογή του οράματός του. Μια ορχήστρα που συνειδητά διακήρυττε πόλεμο ενάντια σε κάθε αυταρχική μορφή (Stites,1989).
Ο πυρήνας της αποτελείτο από εννέα μέλη του διδακτικού προσωπικού του Ωδείου της Μόσχας, ενώ οι υπόλοιποι μουσικοί προέρχονταν κυρίως από την ορχήστρα του Μπολσόι. Επίσης συμμετείχαν και σπουδαστές του ωδείου, εκ των όποιων 12 βιολιστές μαθητές του Λεβ Τσέιτλιν, του Κονσταντίν Μόστρας και του Αβραάμ Ιαπολίσκι. Ο Άρνολντ Τσούκκερ ήταν ο ιδεολογικός εκπρόσωπος της ορχήστρας (Nelson,2004).Με μια σειρά άρθρων, προγραμμάτων και βιβλίων επιτίθεντο στους «κατηργημένους» (μαέστρους), όπως τους ονόμαζε, καθώς και στην αίσθηση αλάθητου και μονοπ[illegible]ερμηνείας που τους διακατείχε.
«Η ορχήστρα», υποστήριζε, [illegible] ο μαέστρος μπορεί να παίζει σαν ένα όργανο [illegible] μουσικών ,δημοκρατική, σοσιαλιστική και ισότιμη. Ο μαέστρος δεν έχει κανένα δικαίωμα να κλέβει και να αποξενώνει την εργασία των εκτελεστών με το να οικειοποιείται την συνολική εποπτεία της παρτιτούρας, ενώ οι εκτελεστές να ξέρουν μόνο τα μέρη τους» (Stites,1989).
Η Persimfans ορμώμενη από τις αρχές της ισότητας, του κολεκτιβισμού και του αμοιβαίου σεβασμού ανάμεσα στα μέλη της, αναδιαμόρφωσε τη μορφή της συμφωνικής ορχήστρας στο σύνολό της. [illegible] ονταν τα σημαντικά καθήκοντα, ο μισθός ήταν ίδιος για όλους, διάλεγαν συλλογικά το ρεπερτόριο και συμμετείχαν [illegible] απόδοσης του μουσικού κειμένου. [illegible] γενική εικόνα και τους υπόλοιπους που απλά έπαιζαν το μέρος τους. Οι μουσικοί ήξεραν τέλεια όχι μόνο το δικό τους μέρος, αλλά και το έργο στο σύνολό του.
Η ορχήστρα καθόταν κυκλικά (ελλειπτικόσχημα) για να έχουν τη μέγιστη οπτική επαφή μεταξύ τους όλα τα μέλη της .Ο συντονιστής αρχικά περνούσε όλο το έργο και στη συνέχεια κάθε ομάδα οργάνων έπαιζε το μέρος της, ενώ ολόκληρη η ορχήστρα σχολίαζε και έκανε προτάσεις. Η πρακτική αυτή φυσικά προϋπέθετε πρόβες εκτεταμένης διαρκείας (S[illegible]).
Χαρακτηριστικά αναφέρει στο ημερολόγιό του ο Prokoviev τις εντυπώσεις που αποκόμισε το 1927 όταν καλέστηκε σε πρόβα της ορχήστρας:
«Χειροκροτήματα, υποκλίσεις και αμέσως μετά αρχίσαμε τις πρόβες του 3ου κοντσέρτου μου. Την πρόβα καθοδηγούσε ο Τσέιτλιν. Μπροστά του δεν έχει την παρτιτούρα του πρώτου βιολιού, αλλά τη συνολική παρτιτούρα, που συμβουλεύονταν και οι άλλοι. Πού και πού σηκωνόταν το δεύτερο τρομπόνι ή το πρώτο φλάουτο και έλεγε “Σύντροφοι, σ’ αυτό το σημείο πρέπει να παίξουμε έτσι και έτσι”. Η ορχήστρα έχει εξαιρετική απόδοση. Ο κάθε μουσικός έπαιζε με επιμέλεια την κάθε νότα με αποτέλεσμα το έργο να ακούγεται όπως ακριβώς το έγραψε ο συνθέτης. Αυτό δεν έχει καμία σχέση με τους απαίσιους μισθωτούς μουσικούς, που δεν παίζουν ούτε τις μισές νότες και προσποιούνται ότι φυσάν τα όργανά τους».

Όταν γυρνάω σπίτι
Με περιμένει ένα ποντίκι
Να μου δείχνει τι του ανήκει
Να εκπροσωπεί τη φρίκη

Προσπαθώ προσπαθώ
Μα είναι ακόμα εδώ
Να φύγει να φύγει
Μα με δαγκώνει στο λαιμό
Μου ροκανίζει το μυαλό

Μου κατέστρεψαν τον πίνακα
Κι εσύ τηλεφωνείς λες κι είσαι ακόμα εδώ
Μου κατέστρεψαν τον πίνακα
Κι εσύ αδημονεις να ακούσεις τι θα πω

Με πνίξανε τα αισχη
Και έχω μια ντροπή
Η αποτυχία μου τροφή

BONZAI

Η ορχήστρα έδειχνε μεγάλη αγάπη προς τα έργα του Μπετόβεν και πολλές φορές όλο το πρόγραμμα ήταν αφιερωμένο σε αυτόν. Το ρεπερτόριό τους περιείχε επίσης κλασικά έργα του Τσαϊκόφσκι, Βάγκνερ, Λίστ και Μπερλιόζ όμως σύντομα επεκτάθηκε και σε πιο δύσκολα σύγχρονα έργα συνθετών, όπως ο Ρίτ

καΗ δικαιοσύνη πενθεί.

Το βράδυ της 26ης Νοεμβρίου έξω από την Λοκομοτίβα ακούγονταν οι ασύρματοι της αστυνομίας και είχαν κλείσει τον δρόμο με ασπροκόκκινη κορδέλα, να είναι όλα σε ετοιμότητα. Μην τυχόν και ξεφύγει τίποτα. Εντάξει...αν ξεφύγει και καμία σφαίρα, βέβαια, δεν μας πειράζει...τι είναι μια κλοτσιά παραπάνω;! Είναι όλοι παρόντες; ναι! Μάγδα Φύσσα, Ελένη Κωστοπούλου, Γιάννης Μάγγος και οικογένεια Σαμπάνη. Ήρθαν να μας παραθέσουν την δική τους εμπειρία για "μερικά μεμονωμένα περιστατικά" αυθαίρετης αστυνομικής βίας και μιας δικαιοσύνης που, τελικά, πενθεί όπως είπε και η Μάγδα. Ας ξεκινήσουμε από την αρχή. Η οικογένεια Σαμπάνη δεν έχει βρεθεί ακόμα στις αίθουσες του δικαστηρίου. Στην υπόθεση του Βασίλη Μάγγου εκκρεμεί η προσφυγή στην Εισαγγελία Εφετών Λάρισας για να εκδικαστεί μήνυση, καθώς οι γονείς δεν έχουν το δικαίωμα να φτάσουν στο δικαστήριο και να υποστηρίξουν αν έχουν δίκιο ή όχι. Η παρούσα κατάσταση της υπόθεσης του Ζακ Κωστόπουλου είναι ότι κανένας κατηγορούμενος δεν βρίσκεται στην φυλακή, ο εισαγγελέας του Αρίου Πάγου ζήτησε να ξαναμπεί στην φυλακή ο Χορταριάς, δίκη η οποία θα πραγματοποιηθεί στις 7 Δεκεμβρίου, και το εφετείο θα ξεκινήσει στις 20 Ιανουαρίου. Τέλος, η υπόθεση του Παύλου Φύσσα τώρα περνάει το δικαστήριο σε δεύτερο βαθμό. Ήρθαν, λοιπόν, να μας πουν την ιστορία τους. Την ιστορία των παιδιών

τους. Και κάπως έτσι καταλαβαίνει κανείς πως οι υποθέσεις τους γίνονται κομμάτι της νεότερης, όχι μόνο ελληνικής, αλλά και παγκόσμιας ιστορίας. Γιατί ξεσκεπάζουν κόμματα, πολεμούν κυβερνήσεις και αποκεφαλίζουν φίδια. Υψώνουν φωνή σε ένα σύστημα σάπιο από την ρίζα του. Οργίζονται, θρηνούν, επαναστατούν. Δυναμώνουν. Και η δύναμη τους αυτή διοχετεύεται σε όλους εμάς, τους φαινομενικά εξωτερικούς παρατηρητές όλων αυτών των ιστοριών, που, όμως, με την αλληλέγγυα κινητοποίηση μας γινόμαστε, τελικά, κομμάτι τους. Δεν είναι τυχαίο που

η Μάγδα αποτέλεσε λόγο και μέσο συσπείρωσης του λαού. Όπως χαρακτηριστικά ανέφερε ο συνήγορος υπεράσπισης της

υπόθεσης Φύσσα στο ντοκιμαντέρ «Χρυσή Αυγή. Υπόθεση όλων μας. Ποια αντίσταση;» "Αν δεν ήμασταν εμείς, θα ήταν κάποιοι άλλοι στην θέση μας. Αν δεν ήσουν εσύ, όμως, δεν θα γινόταν τίποτα". Γιατί αν οι οικογένειες των θυμάτων δεν είχαν το ψυχικό σθένος να σταθούν στα πόδια τους και να τα βάλουν με το ίδιο το κράτος, ίσως τίποτα απ' όλα αυτά δεν θα είχε συμβεί. Ίσως πολλές αλήθειες να είχαν μείνει ακόμα βαθιά κρυμμένες. Ας γίνουν, λοιπόν, αυτές οι ιστορίες ένα μάθημα πως έχουμε την δύναμη να αντιμετωπίζουμε ακόμα και τα πιο σκοτεινά, τα πιο δύσκολα. Και πως υπάρχουν, ακόμη, άνθρωποι οι οποίοι είναι πρόθυμοι να σταθούν δίπλα μας. Αλληλεγγύη βαθιά. Να μην βυθιστούμε στην άβυσσο...

β.

Ο Ορίζοντας της Μουσικής

Η ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ Δεν είναι παρά έκφραση του σύμφυτου στην επικοινωνία Τοτεμισμού των μοντέρνων καιρών ως μια άρνηση αυτού.Η επαναστατική άρνηση της άρνησης είναι δυνατή μόνο μέσα από την ανατροπή του αστικού τρόπου παραγωγής και της εγγενούς σε αυτόν αλλοτρίωσης

Και αυτός είναι Ο Ορίζοντας τηςΜουσικής...

Ετσι ξεκιναει ο σ. Ερνεστο το βιβλίο του για την αβαντ γκαρντ μουσική, ενα βιβλίο καρπός του μόχθου του στην εβδομαδιαία ομότιτλη εκπομπή του στο ράδιο λοκομοτίβα. Το βιβλίο που καλό θαταν να το προμηθευτείτε όλοι συνοδευεται απο ντι βι ντι με μουσικές που αναφέρονται στο κάθε κεφαλαιο του. Εχει πρόλογο ΣΑββα Μιχαήλ (μια και ήταν ο πιο φανατικός ακροατής της εκπομπής) και είναι έκδοση απο τα σωθηκά του λοκοτρίπ, στην συνέχεια ένα μικρό αποσπασμά...

....Τί θέλει η Μουσική και μάλιστα αυτή η ασυνήθιστη, αλλόκοτη,συχνά ανήκουστη ***πρωτοποριακή*** μουσική που γκρεμίζει όρια και κινδυνεύει διαρκώς να πέσει και να χαθεί στην άβυσσο που αποκαλύπτει η ίδια; Τί ζητάει από μας;

Η απάντηση μπορεί να φανεί απλούστατη: ζητάει να την ακούσουμε. Εδώ, όμως, σ’ αυτή την απλή απάντηση ενυπάρχει και το πρόβλημα. Δεν έγκειται στις δυσκολίες μιας ασυνήθιστης μουσικής αλλά στην αδυναμία ακούσματος, στην ***κωφότητα*** που μας επιβάλλουν οι δυνάμεις μιας παρακμής που θέλει να διαιωνίζει την ύπαρξή της. Να πνίγει την ανησυχία της αναζήτησης και την αναζήτηση του Totum Novum, του Εντελώς Νέου,του Επερχόμενου. Να σβήσει, με άλλα λόγια, τον ίδιο τον μεταβατικό χαρακτήρα της εποχής μας, τον προσωρινό χαρακτήρα της αστικής κοινωνίας.

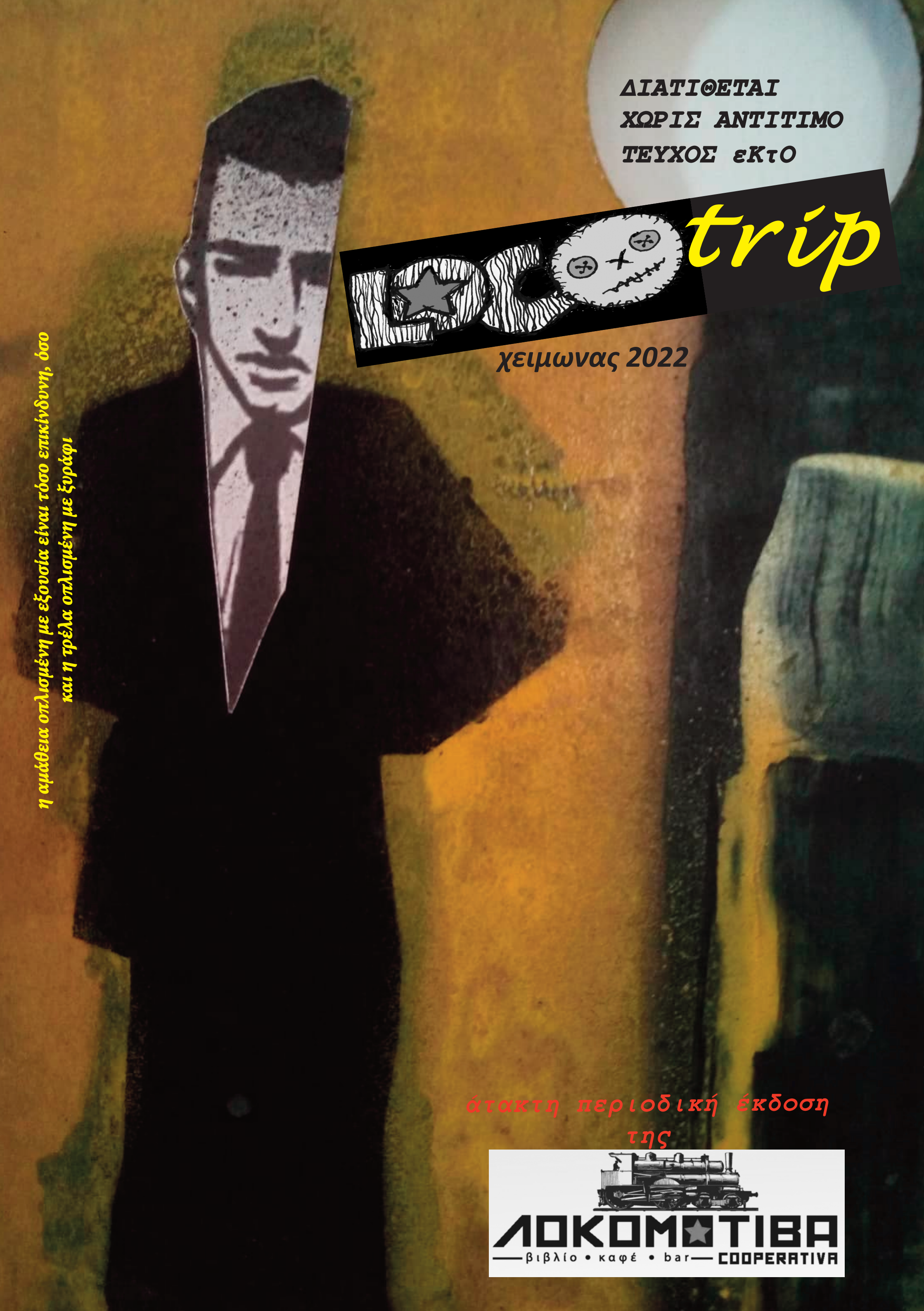
Οι Κυρίαρχοι δεν θέλουν να ακούσουμε. Να ακούσουμε τον, την, το Άλλο. Να ξεφύγουμε από τον εγκλεισμό στο φοβικό Εγώ, στο αφηρημένο άτομο της αστικής κοινωνίας των ιδιωτών, την φυλακή του κομφορμισμού, την απουσία ορίζοντα.

Να ακούσουμε. Καθόλου τυχαία ο μεγάλος πρωτοποριακός συνθέτης και μαχόμενος κομμουνιστής Luigi Nono, στην όπερά του ***Prometeo***, έναν ανεπανάληπτο μουσικό αναστοχασμό της “Κόκκινης Δεκαετίας” που σημάδεψε ο Μάης του ’68, έβαλε το υπότιτλο: ***Tragedia dell’ Ascolto***-Τραγωδία της Ακοής.

Να ακούσουμε. Να ακούσουμε, όπως έλεγε ο ποιητής,

την βοή των επερχομένων

εξωφυλλα -και οχι μονο- Radix Angelica

ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ
ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ
ΤΕΥΧΟΣ εΚτΟ
LOCO trip
χειμωνας 2022
η αμάθεια οπλισμένη με εξουσία είναι τόσο επικίνδυνη, όσο
και η τρέλα οπλισμένη με ξυράφι
άτακτη περιοδική έκδοση
της
ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ
βιβλίο • καφέ • bar
COOPERATIVA